

PRÁCZKI ISTVÁN

**EURÓPA ELRABLÁSA
ÉS A PÉNZ
URALMA**

HOMÉROSZ ÉS A TRÓJA UTÁNI
PARADIGMAVÁLTÁS

**KADOCSA
KÖNYVE**

12

I. RÉSZ

PROLÓG¹

Az első nagy ókori szittyia ógörög és a démotikus újgörög erkölcsi és szellemi paradigmaváltás a Trójai Háborúval végbe ment. Ez a fogalom szittyia magyaros nyelven „parázs-ige”, illetve varázs-ima váltás volt. A régi paradigma=varázsige (-ima), a szittyák Napistenéhez való fohászkodás, a becsület, a tisztesség és a tisztaság íratlan törvényeit jelentette. Ezek határozták meg ugyanis a szittyia-magyaros társadalmak egész életfelfogását. A trójai győztesek új démotikus rendje, mely a pénz és a pénzkezelés uralmára épült, a szittyák szakrális társadalmi rendjét elvetette helyébe pedig az új istennek a pénznek és büvkörének az új vallása került. A pénznek, a kamatnak, valamint a rájuk épülő korrupció önzése és arroganciája. Azt a mára demokratikusnak mondott társadalmi berendezkedést, melynek célja a pénztőke világuralmának biztosítása. Azt a modern „hűbéres rendet”, melyet az ingyenevők és a „pénzpiaci hiénák” siserahada imád. Hogy meddig? Feltehetőleg egészen addig, amíg a tisztességes értéktermelők egyre csökkenő tábora végleg ki nem pusztul vagy egy kiprovokált véres forradalom véget nem vet a paraziták élősködésének.

Talán mégis reménykedhetünk, hogy, bekövetkezhet egy

¹ prolog nem más, mint „a+rólok”, vagyis aprót szólok.

újabb váltás, amikor a régi „varázsima” szövegére kerekedik felül és előjön az Európa elrabló Bika és a bika (óke) halálma. Helyét pedig visszakapja a szellemi és fizikai tisztaság és tisztesség régi-új rendje, ahol a pénz nem lehet más, mint az emberek egyszere-rű szolgálja, amelynek használataért csak jó, köszönet és szeretet jár. Ezt mondja a spanyolos nyugati kamat mai neve is, hiszen kamat interes (interes) ami – FO= szeretni. Ehhez magyarul annyit tesznek hozzá, hogy: Isten fizesse meg!

„MÍTIKUS” BEVEZETŐ

A trójai háborút az ógörög hellének (szittyá napvallású törzsek) vesztették el és ezzel új szakasz kezdődött a „világtörténelemben”. Nevezetesen a démotikus újgörög államé, mely teljesen szakított a szittyák tiszta erkölcsével és megindította a kapitalista fejlődéshez vezető antihumánus utat, amelynek emberek százmilliói lettek áldozatai. Az újgörög állam a démosz érdekeit szolgálta és legálissá tette a pénzkamatot, ami a gyors, de embertelen meggazdagodást tette lehetővé. Ezt pedig tiltotta a „szittyá rendszer”. A szittyá hellének ezt törvénnyel akadályozták meg. A hellének a napisten Héliosz gyerekei, a hőlélények voltak, kiknek őshazája ATTICA és fővárosa Athén volt. (Attica ugyanis FO= a-citta=a szittyá hon, Athén ősi neve = a Szén, a parázsló nap volt. (a szittyák őstörzsei a pelsgök /pállós-égi/, az ionok /a ló-nők , majd jó-nők/, a körös törzs /kárók → Kária-Ikaria, / Myzek /Mezia-mézország/, az Aiolok → a-jó-lok, a mórok → /aworok → avarok,.) stb. A hellének országának egyik neve Hellasz lett, ami a napistenek, a Héliosz → Hőli-Ásznak a neve.³ Az ország másik neve MORIA, vagyis mór-ország volt, melynek nagy része Rumélia (FO= Múr- éli) névvel lett Lőrük terület. Lakóit sokáig mórnak hívták.

Az újgörög demotikus nép neve a démosz, amiből a demokrácia szó is ered. A Médiából érkező szemiták, akiktől a zsidók származnak, akkor a médi nevet kapták, ami FO=démü, vagyis görögösen démosz. A falovas (becsapós) trójai győzelem után az új állam népének neve démosz lett. A régi népet viszont halálra üldözték. Nagyon sokan elmenekültek, de nagyon sokat halomra gyilkoltak. (Az új-görög nyelvben a halott ekkor kapta a mór elnevezést. Ami nyugaton mort lett. A jogfosztott rabszolga sem más, mint az élve hagyott mórok, kiknek új neve a= helóta= aki a halott elnevezést kapta.) Innen ered az elhíresült és illogikus közmondás, mely szerint a „Halottakról, jót, vagy semmit.” Ez ugyanis eredetileg azt jelentette, hogy a „helóta → halottakról”, vagyis a szittyá Mórokról → Avarokról jót, vagy semmit. Erre utal aztán, a „Mór megtette kötelességét, a mór mehet!” mondás is. Sőt, ezt a helyzetet jellemzi a rómaiak ama közmondása is, hogy „Timeo danaos et dona ferentes.= Félek a görögöktől, még ha ajándékot hoznak is”. Ez egyébként utalás a trójai falóra, melyet ajándékba vittek a trójai avar-móroknak. A mondás 2000 éves pikantériája viszont az, hogy a görögöket dánoknak (jordánoknak, vagyis zsidóknak) mondták a korabeli rómaiak.

A hellén „ógörög-szittyákat” tehát eltakarították az útjukból és nem volt semmi akadálya az uzsoratóke szabad áramlásának. Ez akkor természetesen még csak „kezdetleges formában” ment, de a világot már megosztotta a pénz „nemzetek feletti” hatalma és az ókori országokat egyre inkább a pénz megszerzése és birtoklása mozgatta. A háborúk ugyanis ekkor váltak a „napi politika” eszközevé. Magyarul, ha valakinek pénz, vagy arany kellett, akkor háborút indított a gazdag, de nem eléggé védett országok ellen.

A kapzsiság olyan erőszakot szült, hogy az írástudók nem

³ Nem véletlen, hogy a Trójából menekült franciáknál a „varázsima” szövegére kerekedik felül és előjön az Európa elrabló Bika és a bika (óke) halálma, az elbukott napistéri-országgra emlékeztet ma is.

merték megírni az igazságot. Nem merték megírni, hogy a trójai háború a pénz és kamatjának a világalmaért folyt. Ámde nem merték megírni semmi olyat, ami a pénzzel uralkodó elit érdekeit sértette. Kialakult tehát a „mitoszok iradalma”, amikor az igazságot csak eposzokba és mesékbe rejtve tudatták az olvasókkal. Pontosabban csak így lehetett megírni, illetve azokat a művelt emberekkel és most velünk, a keseli utókorral is közölni. Ennek köszönhetem tehát magam is, hogy az elámitós → mitoszok segítségével ma már mi is megismerhetjük az ókor több ezer észteendőn át sikeresen őrzött titkait, vagyis az akkori valóságot.

MATRIARCHATUS ÉS TRÓJA

A trójai háború igazi oka nem érthető meg, ha a Matriarchátus lényegét nem ismerjük. Ez a kor meglehetősen zavaros, hiszen a mai emberek alig tudnak róla valamit. Van aki az Aranykorral azonosítja, amikor a nők kezében volt minden döntés joga. Van aki az amazonok, a harcos nőtörzsek uralmáról beszél. Itt most nem nyíthatok vitát az emberiség eredetéről, mert ezt még senki sem ismeri igazán. Azt azonban tudni illik, hogy az ókorban van két fura „eredet örökségi” mítosza. Nő és férfi társadalmakról szólnak ugyanis a ma felszínesen érintett, de szándékosan agyonhallgatott fogalmak és értelmezések. Az őskori kifejezések és jelzők szerint az első csoportok és törzsek „nő és férfi elvűek” voltak. Ez pedig azt sugallja, hogy az eredetileg női (és nem férfi) csoportosulás létezett. A nevek szerint nőelvű törzs volt az alánok → a-lányok, ahol feleségét keresett Hunor és Magor. A besenyők, a bese → katona nők. A tarjánok, vagyis a tar-jányok voltak, akik rövid haját viselték a páncél sisakjuk forgói miatt. Nők voltak a szemerek (szemer-sumérok)

a szemtermelő szemérmes nők. A paszternákok, vagyis a pásztomók állatokat tenyésztettek. A Katalánok → csatalányok lovas amazonok voltak, akik bejárták egész Európát. (Tőlük származik a csatanő-latin betűkkel- a catana mai neve a katona is.)

A férfielvű törzsek Afrika felől érkeztek. Ők voltak a mór-avarok, kiknek részei voltak a szabirok, gallok, magyarok, mórok, vandálok, varégek → vikingek, svabok → svévek, esküttek → skótok, kaledonok, stb. vagyis az ún. kelták, vagy szikamberek. Ezek a „kétnemű törzsek” fejlődésük egy adott szakaszán páros, szinte házasszövetségekké alakultak és sok ezer éven át együtt képezték a szittyai birodalmakat.

A hun-magyar őstörténet azonban arra figyelmeztet, hogy a nők, a nőtörzsek megelőzték a férfiakat. Az eredetlegendák és mondák arról beszélnek, hogy a szittyai magyarok istene a Boldogasszony volt, akit mind a mai napig szerető alázattal tisztelnek a szittyai magyaros eredetű népek. Mindazok ellenére, hogy személyét és szerepét meghamisították és kiforgatták az ősi valóságból. Sajnos éppen a keresztény tanok formálták ki ezeket a manipulációkat. A szittyai napvallás és a Napistennő → Boldogasszony elleni támadások oka is kettős volt. A judeo-keresztény vallások him elvűek, hiszen a főisten mind a keresztényeknél, mind a zsidóknál férfi. (A zsidó isten = Elohim, vagyis az Élő-hím → him isten.) A másik ok a pénz világalma, melynek elterjedését a szittyai napvallás és törvényei akadályozták.

A napvallások eredetileg nőelvű vallások voltak, melyeknél a természet tisztelete és ésszerű felhasználása volt az alapkövetelmény. A keleti népek a zsidókkal együtt ezt kövezték. Amikor azonban a zsidók a földművelésről áttértek a kereskedelemre, majd a heréskedésre (a pénzváltásra és uzsora-műveletekre) a szittyai törvényekbe ütköztek, melyek keményen büntették az uzsorát. Ennek következtében a zsidók új vallást csináltak maguknak,

ami szemben állt a napvallással és tolványossá tette a pénzkamat és uzsora forgalmazását. Ez a zsidók ún. Babiloni fogságának ideje alatt következett be. A zsidó isteni és vallás ettől kezdve távolodott el a szittyáktól, és lekintette ellenségének a Boldogasszony napistennőt és a napvallást.

A zsidók meggazdagodásával együtt fokozódott a nőelví társadalmak elleni szembenállás és harag. A biblia szerint pedig a pogány vallás és a Bál-Pálos istennő ellen a zsidók megbocsáthatatlan gyűlölettel viselkedtek és a bibliai háborúk szerint ahol lehetett megölték, gyilkolták a „pogányokat”. Maga a biblia tulajdonképpen azzal kezdődik, hogy az Úr – a zsidó férfi isten – letaszította a Mennyországból a Sátánt, (a Bál → Bél = Fehér-ló) szittyia napistennőt. Őt ezután Sátánnak, Ördögnek, Diabolónak és Lucifernek nevezték és minden bűnt föle származtattak. Csak hogy ez a Lucifer latinul a fényhozót, a napisten anyát-jelenti. (Ő tehát szittyia-magyarul a Lú Cívert → a kivert Lú?, a mennyekből kivert Fehérló → Boldogasszony Istennőnk.

A szittyia napvallás végül is elbukott. A mai judeo-keresztény vallások mégis sorozatban tőlük vették át nemcsak a napvallás erkölcsi tanait és szakralitásait, sőt a liturgia számos elemét is. Vajon, miért nem tűnik fel az embereknek, hogy állandóan az Anyaszentegyházról beszélnek a papok. Miért nem Atya-szentegyház, hiszen az isten férfi? A szittyia Háromszentség (a Napanya, az Atya és a fény Fiú) miért csökkent kettőre? A spirítus → szentlélek ugyanis nem isten.

Vajon, a szegény „zsidó Halász Péternek miként is volt (lehetett) kardja, amivel a Getsemáné kertben lecsapta (a fejet elvétele) az egyik martalóc fülét. (Netán szittyia fejedelem volt?) Aztán, az „Utolsó vacsora” nem volt-e véletlenül vérszerződés?

Amikor ugyanis Krisztus a serlegből bort ivott, azt mondta, hogy: Ez az Új Szövetség! A mai nyelveken ez szerződést jelent Krisztussal. (A vérszerződés azonban a szittyák egyedülálló szakrális aktusa volt. Ez pedig – a vérivás halállal tiltása miatt – soha sem lehetett zsidó aktus.

A Nőisten szittyia népeinek szövetségei tehát nőelví birodalmakat vagy országokat alkottak. Ellentétben a judeo-keresztény vallások agresszív férfi-elví államaival, melyek sokáig nem tűrték a más vallásokat. Ezt az ókori nagy vallásszakadást a Trójai Háború homéroszi története „modellizálja” és magyarázza meg. Ebben ugyanis a szittyák főistene a Bál → Bél Anya = Méh-istennő, vagyis a röntött nevű = Here → Héra görög főistennő harcolt trónjáért a férfi isten Zeusszal, aki ekkor már Bika lett és a Médiából meggazdagodva visszatért tőke-kamat felhasználó zsidókat «képviselte».

Az ókori kultur világ pénzkamat miatt elszemitéződött államai egyre keményebben fordultak szembe a szittyia országokkal. A pénz vonzereje egyre több régi szittyia törzset állított át a pénz vezérelte országok mellé. Nevezetesen a héberék pénzbehajtói, majd katonai támaszai lettek a méz-sárga színt kedvelő szemerek, a kékszászós kunok, a fekete ruhás jászok és a svév-vándal mór-avarok egyes csoportjai. A zsidó „bankárok” a volt szittyákat területileg és katonailag hagyták uralkodni, de vallójában minden lépésüket a pénz erejével irányították. A zsidók ugyanis csak a kereskedelmet és pénzváltás privilégiumát tartották meg maguknak.

TŐKE KAMAT EREDETE

Ilyen félrevezető «amitós mítosz» volt a közismert „Európa elrablása” elnevezésű történet is. Miről is szól ez? A pénzt „feltaláló” Fönícia királya Agenor volt, lánya Europa. Őt rabolta el egy „bika képében” Zeusz a görögök istene. A mítosz története nagyon „frappáns”, és rendkívül fontos, csak éppen azt nem tudni, hogy miért is kellett Európát egy bikának elrabolni? Ha viszont „beazonosítjuk” a szereplőket, akkor minden világossá válik.

A szittyák főistene a falóval „megtisztelt” Fehér-Ló napistenő volt, kinek társa a Vörösló. A görög napvallásban is két főisten uralkodott, az egyik a Zeusz (az Ős → Ősz isten) a társa viszont a Méh-istennőt jelképező Héra (a félreértett Here), akik az égi főhatalomért harcoltak egymás ellen. Ehhez azt is tudni kell, hogy a zsidók gyűlölték és elutasították a Nő főistent és csak Elohim-ot (az Élő Himet) fogadták el Istennek. Az Istenek háborúja tulajdonképpen azt fejezte ki, hogy a görög szigeteken uralkodó és egyre nagyobb hatalmat birtokló mészáros zsidók pénzét elismerő Zeusz főisten – mint a zsidók Bika – hím istene harcolt a szittyák, görögök Hérának nevezett Fehér-Ló istenével. A zsidók istenének a neve – a Kötéltáblás kortól számítva – a Bika volt. Ne feledjük el ugyanis, hogy a biblia szerint a Bika-isten vezette ki őket Egyiptomból, és éppen ezért állítottak neki aranyból szobrot. (Ezt pedig azért hívják ma Aranyborjúnak, mert egy nagy bika-szoborhoz nem volt elegendő aranyuk). Ennek a bika-istennek a jegyében harcoltak tehát a szemiták a pénzkamat forgalmának szabadabb tételéért. A trójai háborúban tehát a mészáros görögök támadták meg a szittyák görögöket a pénz „örök világhatalmának” megteremtése érdekében.

A kérdés csupán az, hogy valójában miért indultak meg a rettenetesen véres és kegyetlen háborúk? Az ok egyszerű, de a következmények nagyon is bonyolultak és máig hatók. A szittyák bölcsek ugyanis hoztak egy törvényt, ami szerint a pénzt tilos kamatra kölcsönadni. A „fizetség” tehát nem lehet más, mint a szeretet. (Nem véletlenül hívják a kamatot nyugaton *interest*-nek, hiszen az *inter* = szeretni.) A bölcsek szerint ugyanis, aki kamatot követel kölcsönért, az meglopja a kényszer helyzetben lévő embertársát. A lopásért pedig szigorúan büntettek. (A büntetés, ujjak, kéz és karlevágás is lehetett, sőt sokszoros visszaesés esetén az uzsorás fejét is lecsapták. Ezért volt ez főbenjáró, vagyis kapitális bűn.) A tőke nyugati neve a „kapitál” ősi szittyák magyaros szó, hiszen jelentése a következő: csapítál → becsapítál, majd lecsapítál (kezet, vagy fejet). A kapitalizmus pedig = be-csapítál-izmosan.

A zsidók azonban ragaszkodtak a pénz kamatra történő adásához, hiszen ez gyors meggazdagodást tett lehetővé. Tekintettel arra, hogy a szittyák ezt a gyakorlatot elvetették, a zsidók meggyűlölték a szittyák avar-, hun-, magyar népeket és egyre ádázabb ellenségeiké váltak. Az ókor leszálló ágát, tehát a Trójai Háború utáni szakaszt az jellemezte, hogy a pénzüikkel egyre nagyobb hatalmat elérő és összpontosító zsidók irányította hatalmak fokozták a szittyák birodalmak és szövetségek elleni háborúkat. Ezzel pedig fokozatosan növekedett a tőkekamat hatalma. Az avar, hun, magyaros szittyák birodalmak sorban elbuktak és helyükbe a római pápaság vallási pártjával irányított királyi dinasztiák léptek, melyek lehetővé tették az egész akkori „kulturvilág” teljes kapitalizálását és a tőke-kamat világméretű uralmának kialakulását. Ez pedig a mai napig is tart. Eljutottunk tehát oda, hogy a tőke és urai, gátlás nélkül uralhatják a „demokratikus kapitalizmusnak” elnevezett, bár inkább csúfolt világot.

Térjünk azonban vissza „Europa elrablásához”. A Trójai Háború előtt tehát a két isten már összeveszett. Ezt ugyan a Blka-Zeusz csapodárságának tulajdonítják, de mi már tudjuk, hogy nem erről volt szó. Több, a világ feletti egyeduralom volt a tét. A szittyák ezt úgy fogalmazták meg, hogy a becsület és pénzzel-ráblás jövője dől el a háborúban. A méd-újjörög hadak tíz évi eredménytelen harc után a hazatérés mellett döntöttek és az összegyűlt vezérek a háború végét kívánták bejelenteni. Előállt azonban Odyszeusz, az eddig ismeretlen ilhakai (Iszakai → éjszakai?) „király” és előadta, hogy neki egy „verhetetlen” győztes terve van.

Ismertette a „Faló projektet”, mely szerint az órlás faló hasában egy szakasz katonát helyeznek el, kiket a trójaiak a falóval együtt be fognak vinni a bevehetetlen várba. A többi már gyerekjáték volt. Leölték az őrséget, kinyitották a kaput. Mint tudjuk, a lesben álló méd- görögök berontottak és megölték a többi védőt. Megnyerték tehát a már elvesztettnek hitt háborút. Az ötlet és kivitel egyaránt zseniális volt, ám mégis felvetődik egy indokoltnak látszó kérdés. Honnan tudta Odyszeusz, hogy a rendkívül magasan képezett trójai avar védők vezérei, még a várfalat is lebontják, hogy bevigyék a várba az ominózus falóvat? (Őszintén szólva kissé méltatlannak tartom, hogy az elmúlt, mintegy 2500 év alatt senkinek sem jutott eszébe fel tenni ezt, vagy egy hasonló kérdést.)

Vulgáris módon azt is kérdezhetném, hogy Menelaoszék – a sikertelen méd-görög vezérek – „mire föl” fogadták el Odyszeusz igencsak gyerekes tervét? Talán még azzal is folytathatom, hogy vajon mitől bolondultak meg a trójai főnökök, hogy ekkora marhaságba belementek? Aligha kétséges, hogy a trójaiak nem bolondultak meg, hanem jó okuk volt arra, hogy a „cselt megegyék”. Az írások ugyanis elfelejtették megírni, hogy az óriás faló fehérre volt mázolva. A vár elé tehát a szittyák

győztes főistenének a „szobrát” állították, nyilván alázatos bocsánatkérések és sok-sok ajándék felajánlása közepette. A balga szittyák pedig megszedülve a győzelmi dicsőségtől – feltehetően egy beépített ügynök javaslatára – bevitték a falóvat a várba.

Ha ez a magyarázat mégsem elégítene ki valakit, akkor – bevallom van még a kezemben egy elképesztően nagy adu. Maga a zsidó isten segített, avatkozott be a helyszínen. Állj I-hallom a tiltakozást-, ez nem más mint az ős-antiszemitizmus „galád kitalációja”, avagy tipikus megjelenése. Honnan veszi ugyanis a bátorságot valaki, hogy ilyen abszurdumot ácsoljon fel majd háromezer év távlatából? Bevallom persze azt is, hogy ezt a „definíciót” a szittyá- magyar szellemiség, egészen pontosan a szittyá- magyaros nyelvünk mindent tudása tette lehetővé. Ez ugyanis nem más, mint egy elképesztő jelenkori csoda. Tény azonban az, hogy minden ellentétes vételekedés dacára eljutott hozzám Homérosz „személyes üzenete”, melyet annak írt, akik már rájöttek arra, hogy mi is a „attikaisó”. (A legelső újjörög ország neve Attika → attica, ami fordítva olvasva= a-citta, vagyis a szittyá szót jelenti. (az olasz város= citta, az angol= city, egyaránt szittyát jelent, mivel a szittyá avarok voltak a nagy vár és városépítő nemzetség. Az atticai só, tehát nem más, mint a szittyá szó, vagyis a szittyá-magyar őshelv.)

Van egy latin mondás: „Nomen est omen”, ami azt jelenti, hogy Nevében a sorsa. A sors fogalma pedig ősi szittyá nyelven sor-ős, vagyis a belénk kódolt géni tulajdonságok, melyek meghatározzák az életünket. (A latinos forrás= source → szursz is a sorsot fejezik ki.) Bennünk él azonban az ős-rossz, az erőszak ősi kényszere is. A kultur ember viszont éppen akkor szakad el az «állati» ős-rossztól, amikor lémond a másokat megalázó erőszakról.

Homérosz tehát a nevekbe rejtette a meghatározó fogalmakat, hogy az utókor megismerhesse az igazságot. Ebben

pedig a magyar nyelv értelm- megtartó ereje segített neki.

Odyszeusz neve két szót tartalmaz. Odisz és Zeus. A Zeus nevben az Eus= Ős, vagy Ősz, tehát az ősz hajú isten. Az Odisz viszont FO= zsidó. A két fogalom együtt a= zsidó- isten. Ez pedig sok mindent megmagyaráz. A már félig méddé vált görögök természetesen hitték az új istenüknek. A trójai szittyákat pedig megtévesztette a Laokon család ki gyós végzetének a története. A trójai főtáltos Laokon (a Ló-kán= a Ló+ Fő vezér) keményen tiltakozott a faló várba vitele ellen. Nem is merték megtenni, egészen addig amíg egy csodás beavatkozás nem történt. A nagy győzelem tiszteletére a főtáltos Laokon, két fiával állatáldozatot mutatott be a várkapu előtt, a faló melletti tengerparton. A vár előtt és a várfalakon minden trójai jelen volt. Egyszerre csak óriás kígyók siklottak ki a tengerből és magukkal ragadták a vízbe Laokont és fiait. A trójaiak megdöbbentek, majd azonnal hozzáláttak a várfal lebontásához, hogy mielőbb bevihessék a főtérre a Falóvat.

A vár bukása és sorsa jól ismert. „Természetesen a mórokat megölték, elűzték, vagy halotává tették. Laokon és fiai sorsát pedig a nép okulására- kiváló szobrászok örökítették meg. A világ tehát tudomásul vette, hogy miként járnak azok, akik Odyszeusz tervét keresztetni merték. (A kígyók ugyanis – az Édeni kígyó, Áron és Mózes kígyói- a zsidók kultikus állatai voltak.)

A trójai falós történet egyik tanulsága, hogy Zeus akkor, mint Bika a zsidók istene volt, aki az ő érdekükben rabolta el Európát. Európa ugyanis a Fehérlő Istennő egyik díszítő neve volt, amellyel „Eurázia” kisebb részét jelölték. Az ókori Európa a tengeren közlekedő avar → mórok ellenőrzése alatt állt, hiszen ők már a rómaiak előtt is birtokolták Karthágót, Cadixt, Bretagnet, Nemandiát, a valleszi Cardiffot, Albiont és a Skandináv területeket. Európa tehát akkor az uzsora-üldöző

„szittyáké” volt. (A szavak tanulsága szerint Afrika= Afarriaka → az Avaroké, Asia= Ászé → Ősé, az istené. Eur= ör, az opa= apa → ipa viszont nem a mai férfi apát, hanem az ipa → napa nevet vagyis „a Bál”= aba → apa, a fehér-nőt jelenti). Európa tehát az Őrapát → Őranyát jelképezi. Őt pedig a zsidóvá lett Bika- Zeusz rabolta el és mind a mai napig a pénzkamat fogságában tartja.

A zsidó-keresztény média (ami most is a «médeké»!) pontosan készítette elő a «terepeket», az örökké tett karnat-uzsora uralmá érdekében. Tudom jól, hogy a nem szittyá szellemű emberek számára ez a megfogalmazás indokolatlannak, de legalább is túlzónak látszik. Ezt el is fogadom, mert számukra az ezereves manipulációk ma még igazságnak látszanak. A látszat azonban gyakran csalóka, akárcsak ebben az esetben is. A mai világ egy olyan kaleidoszkóp (csalódós-kép) melynek mesterségesen elhelyezett elemei szép, de értékelhetetlen képet adnak a valóságos viszonyokról. A legnagyobb csalás az, hogy az emberi társadalom főcéljának a nyereséges tevékenységet (általában az emberi munka fokozását) állítja be. Az emberi élet célja azonban nem a nyereszkesedés, hanem a biztonságos létezés, vagyis a túlélés. Az embernek nincs szüksége arra, hogy óriás vagyontokat halmozzon fel. Ennek ugyanis csak egyetlen célja van, a további halmozás és egyéni gazdagodás. Ezt a célt szolgálja a mai pénzkamat alapú társadalmi modell, az úgynevezett demokratikus és tőkés (kapitalista) rendszer. Ennek állítólagos célja egy gyanús és alságos „szabad verseny, ami a társadalmi javak féktelen pazarlását jelenti. Ez pedig az egyes milliárdos tőkés csoportok további „mega” kapitalizmusát, egy gátlástalan nemzetek feletti magán vagyont koncentrációt hoz. Ennek következtében egyes személyek kezében nagyobb hatalom összpontosul, mint sok jelentős államban. A mai kapitalista „szabad verseny” célja tehát a világ természeti és emberi kincseinek magáncélra való

átjatszása, melyekkel ellenőrzés nélkül rendelkezhetnek.

Az emberiség legfőbb célja azonban több ezer éve ismert, illetve ismert lehetne, ha ennek deklarációját és hirdetését nem akadályoznák. Az emberiség célja ugyanis a tisztességes és erkölcsös élet. Ezt pedig a szittyai napvallás három mondatos „katekizmusa” fejezi ki: Egy gondolat, egy szó, egy tett. Az emberiséget tehát arra kell nevelni, hogy gondolatát szóban kimondja, amit meg lehet vitatni. A tettek pedig ezt a kimondott szót követik. Ennek az erkölcsi modellnek az alapja pedig a nagy család (nagy szülő, szülő és unoka) az eszköze pedig a tisztességes munka.

A szittyai társadalom tehát egy szövetséges társadalmi alakzatot, az államot hozta létre, hogy örökjön a „Szittyai Katekizmus” szellemiségén. Ezt a társadalmi formát államnak nevezték el, mely álladalmat, vagyis állandó létet biztosított a szittyai embereknek.

PROCENT ÉS A PROFIT

Ebben a társadalomban azonban a pénznek csak értékmérő szerepe lehetett és betiltani → törölni kellett a tőke-kamat jellegű vagyon növekedését. Ennek okát a szittyai táltosok igen világosan fogalmazták meg. Az emberi társadalmat és a világ fejlődését három tőke szolgálja. Az emberi „tőke” a gyermek nemzést, az emberiség fenntartását biztosítja. Az ember esze tokja, (diákosan a tőke) a gondolatokat generálja és az élet minőségét szolgálja. A harmadik tőke a növényi tőke (a növény tőve → törzse) viszont az emberi táplálékot adja számunkra. Ezek a tőkék természetes szervek, melyek születnek, fejlődnek és idejük múltával elhalnak, elpusztulnak.

Mintegy háromezer éve azonban megjelent egy negyedik tőke, a pénz tőke, ami alapvetően megváltoztatta az emberiség életét. A szittyai-avar főnóciák feltalálták a pénzt, mellyel elősegítették az egyre jelentősebb kereskedelem fejlődését. Az emberi igények minél gyorsabb kielégítését. A pénz alkalmazása nagyon hamar elterjedt és nagyon népszerű lett. Egyes kereskedők azonban nagy felfedezésre jutottak a pénzzel kapcsolatban. Rájöttek ugyanis arra, hogy munkával nagyon nehéz meggazdagodni. Ha viszont a pénzt „bérbe adták” vagyis kölcsönbe adták azoknak, akiknek szükségük volt több pénzre, akkor hamar meggazdagodtak. Ezért a „szolgáltatásért” ugyanis több pénzt követeltek vissza, mint amennyit ők adtak. Ezt a plusz pénzt kamatnak hívták, amit az emberek hamarosan uzsorának /ny-üzürának → nyüzásnak/ neveztek el.

A szittyák rájöttek arra, hogy a pénztőke a természetes tőkékkel szemben örök életűvé lesz, ha a kamat-uzsora törvényessé válik. Ez a tőke ugyanis vég nélkül gyarapodik, pedig «semmi munkát» sem kell végeznie. A pénztőke tehát ezzel örök és folyton növekedő vagyonná, mintegy isteni tulajdonsággal bíró „szublimátummá” válik. A tőke-kamat emberfelettségét /pontosabban embertelenségét/ könnyű bizonyítani. Ha valaki Krisztus korában 1 (egy) dollárt tett volna be egy akkori és máig létező bankba, akkor mára horribilis (szinte kimondhatatlan) pénztömeeggé vált volna. Egy dollár kétezer éves kamatos kamatja több száz, vagy ezer milliárd dollárt eredményezne. (Ezért lett a 20. század istene a pénz.) Ez a jelenség tehát az emberiség számára mind erkölcsi, (szellemi és isteni), mind anyagi (materiális) szempontból megengedhetetlen mert elképesztő és pénzben alig kifejezhető károkat okoz az emberek tudatában és a világ természeti kincseiben és nélkülözhetetlen adottságaiban.

A szittyai tudósok azonban már az ókorban megállapították,

hogy a kamat lényegében munka nélkül megvalósuló profithozó művelet, amely pénzt, azaz munkabért vagy vagyoni részt vesz el a kölcsön vevőtől. Őket tehát, a szittyá erkölcs szerint megrövidítették vagy „meglopták”? A kamát ugyanis nem más, mint lopás, melyet a szittyá törvények szigorúan büntettek. (Először az uzsorás ujjait vágták le, ismétlődés esetén a kezét, majd a karját vették. Notórius uzsorásnak pedig a fejét is leüthették. A tőke kamat uzsora tehát kapitális → capitális, vagyis főbenjáró művelet.

A mai filo-kapitalista szelleműek megkérdézhetik, hogy haitos kamatot szedni, akkor mi a fizetség kölcsönpénz esetén? A válasz meglepő: „szeretni kell” egymást. Ez bármennyire is furcsa, mégis igaz. Ezt ismét a szittyá magyar nyelv ezer éveken átütő ereje bizonyítja. A nyugati nyelvekben ugyanis a haszon és a kamat neve= interessé (interesz), ez viszont szittyá módon, azaz FO= szerejni. Vajon, miként került az angol és francia nyelvbe a kamat= interesz → szerejni szóbokor? Netán mégiscsak a szeretet volt a fizetség hajdan? (Avagy ez is egy abszolút véletlen?). Az persze igaz, hogy a kamat spanyolul is interesz → szerejni, bár a másik olvasata= fizet. (Igy, szép magyar nyelven.)

A haszon ismert nemzetközi szavai a profit és procent. A cent természetesen a szentet jelenti. A pénz szittyá-avaros elnevezése ugyanis az isten nevének különféle olvasata, melyet a népek választottak meg. A nap latinosa neve= sol, ami FO= Lós, tehát Fehérlós. A leva= lova. Római pénz az As, ami az Aszt az istent jelenti. A pénz után járó procent tehát nem más, mint a+procent → apró szent, tehát apró pénz. A profit viszont= a+provít, aprót vitt-el magával. Ez feltehetőleg azt jelentette, hogy hajdan a kölcsön tőkékért még csak apró-pénzt volt szokás kérni.

BEERSABA ÉS WARSAVA

Azt hiszem, már eddig is kiderült, hogy a szittyá magyar népek szakralitásának legfőbb szimbóluma és hordozója a vérszerződés. Ennek okán pedig a vériség, amit a testvériség fogalmában fejeztek ki. Persze az sem véletlen, hogy a szittyák kultikus színe a vér színe, vagyis a vörös, amit ma pirossal is helyettesítenek. (Érdekes jelenség a magyarok meggypiros zászló színe, ami a vérrel való közvetlen kapcsolatot igyekezett elhessegetni. A meggy színe azonban mély-piros, ami a vörös- véres kapcsolatot kívánta a kereszténység korában elleplezni. A keresztények főpapjai egyébként nagy zavarban voltak. Ők ugyanis a bibliai „Úrvacsora” boros serlegével próbálták a hívőket „kimosni” és elfeledtetni a Vérszerződés kultikus- aszu boros- véres szakralitását. A vér és vériség mindenek felett állt a szittyá népek kapcsolatában. Éppen ezért fejezte ki hajdan, de jelenti ma is a vériség az igazság isteni fogalmát. A magyar nyelvben ugyanis az igazság az égiesség régiesen- igi-össég= égi istenség megnyilvánulása. A nyugati nyelvek ezt az isteni szentséget a vérszerződéssel hozták kapcsolatba és őrizték meg mindmáig ezeket az ősi fogalmakat.

A római-latin igazság= veritas, vagyis vér-itass, tehát kössél vérszerződést. Az angol igazság= verity → vériti, míg a francia verité= vérité. (Nem mond ennek ellent az angolok egy másik igazsága= truth → trusz sem, hiszen ez FO= szürt, tehát a Vérszerződés fizikai aktusának az igéje). Egy világszerte ismert latin mondás viszont egyidejűleg fizikai és szellemi kapcsolatot fejt ki. A mondás: In vino veritas, (Borban az igazság) A borban kétségkívül szittyák vére van, melynek megivása után testvérek, azaz egy test- egy vér lettek. A mondás mégis többet jelent. A borban nem „egyszerűen emberek vére” volt egykor, hanem az

Istennek, pontosabban Krisztusnak a vére is.

A zsidó-kereszténység egyik legfontosabb aktusa az Úrvacsora, melyről azt tanítják, hogy az egyház új tagjai azzal csatlakoznak a gyülekezethez, hogy Krisztus „bor-véré” isszák, vagyis „vérszerződést” kötnek vele. (Érdekes állapot, hogy az egyházi vezetők és a teológus tudósok folyvást hirdetik a pogányok istentelenségét, sőt ezeket hajdan máglyára is küldték, mert ők a nap fiainak is mondták magukat. Ezek a szittyá pogányok azonban a Vérszerződés népei voltak, hiszen ők kötötték „mindenféle és mindenkor” vérszerződéseket. Az Úrvacsora tehát akkor nem is az úr vacsorája, hanem egy szittyá tor.³

Ennek következtében az „Új Szövetség” bibliájában leírt szakrális vacsora az apostolokkal kötött Vérszerződés volt. A hivatalos zsidó-keresztény biblia szerint, amikor Krisztus kezébe vette a „poharat”, ezt mondta: Vegyétek és igyátok, mert ez az én vérem, az új szövetség,...stb. A pohár-serlegben tehát Krisztus vére volt, de arról szó sem esik, hogy miként is került bele. A vérszerződési kehelybe ugyanis az összes vérszerződőnek a vére is bele került. (A német seleg → kupa = pokál, ami magyarra fordítva lett pochál, majd pohár.)

A levediai árpádi vérszerződéskor nemcsak Árpádnak – a nagyfejedelem „főnöknek” a vére volt benne, hanem az összes törzsfőnöké is. A krisztusi Úrvacsora tehát „szittyá vérszerződés” volt, amikor az apostolokkal kötött örökös vérszerződést. Nekik kellett a krisztusi vallást terjeszteniük. A borral félig telt kehelybe (Ez a Graál → ⁴ Graál kehely!) ontották tehát vérüket Krisztus és az apostolok. Ezután mindannyian ittak a vérmustból és ettől kezdve testvérek lettek. A tanítványokat tehát a krisztusi-isteni vér tette apostolokká. Ők tehát isteni személyek lettek. Ezért mondja joggal a szólás, hogy „Borban az igazság” pontosabban az égiesség → igiesség, az égi isteni cselekmények parancsa.

Ez az ősigazság ad magyarázatot a magyar királyok apostoli címére is. Ezt ugyanis nem a római pápa adta, miként azt állítják, hanem ez a magyar fejedelmek öröksége volt. András apostol, aki ma az oroszok szent szimbóluma, hajdan a turáni szittyá népek apostola volt. Ő ugyanis túri → turáni nagyként láptá meg a krisztusi küldött⁵ címet. Az ősi mondák szerint, az ő leszármazottja volt Atilla nagykirály, akitől az Árpád-házi uralkodóink eredtek. Nem véletlenül voltak magyar királyaink számba a pápák szemében. Ők ugyanis mindent elkövettek, hogy az Árpád-házi apostoli királyok minél hamarabb eltűnjenek a történelemből. Talán azon is érdemes volna elgondolkozni, hogy miért halt meg az Árpád-háziak több mint fele huszonevesen és alig hárman élték meg a ötven feletti kort.

Azt hiszem aligha kétséges, hogy a vérszerződés a szittyá-magyaros népeket jellemezte. Együttal azt is megállapíthatjuk, hogy a vér, sőt a vér félreértett „ver” szava is utálatos kifejezés volt a zsidóknál. A mózesi törvények szerint ugyanis, ha valaki vért eszik, vagy iszik, azt meg kell ölni. A ver ige pedig, mely a kö faragását (tehát az írást), vagy a fém verését jelenti szintén utálatos kifejezések. (Mivel a ver ige nyugaton fer-ferik alakban a vasat jelentette, a zsidóknak megtiltották a fém-késsel való borotválkozást. Ettől kezdve csak fakéssel borotválkozhattak.

Mindezek ellenére a Tóra → Ótestamentum is több alkalommal beszél a vérszerződésről. Természetesen nem „explicit verbis” vagyis nyílt kifejezéssel, de többször is tetten érhetően. Menjünk tehát vissza egészen a „zsidó eredet mítoszhoz”. Egészen odáig, amikor a zsidók állítólagos ősapja Sára és ősapja Ábrahám elindultak a „tejjel-mézzel folyó” Kánaánba. Az is jól ismert, hogy eljutottak Szálem országba, Sekhem városa alá, ahol a király Melkisedech volt. Itt ismét véletlenül sora tűnik fel a zsidó Ótestamentumban. Ábrahám neve szittyá módon, tehát FO = mahar-bá, ami magyar-bácsi, vagy mahar → méh-ár apa.

³ Szittyá szavunk = ő-szittyá = ősziti a magyarokat. A Törökjé aszú-bor is „őszü” → őszülő bor, melybe a vezérek vérüket ontották. A „vig-tor” (Ima: Viktor) a győzelem utáni együlte-vacsora, a „vig-tor” a győzelem tehát ezt lelt laínól viktorga = vic-toria.

⁴ A Graál szó hajdan a mindent tudót, a „varázslót” jelentette (Graal → fo = farag → írás →

varázs) a vérszerződés is valóján, összefogást jelentett. A Graal mitológiai írással lelt „gaal” seminek nincs külön értelme.

⁵ Apostoli (régen) = a-l postol-ti, vagyis postálti, azaz elküldött (Apostoli levél), tehát a postázott – elküldött levél.

Itt ugyanis egy szittyai- sumér lánnesse bontakozik ki. Mint a szakmában ismert, túlszaporodás esetén a méhkasból az öreg raj költözik el. (Kassi-dím → domb, tehát egy nagy méhkas volt, melyből Saraj= ós-raj és Ábrahám FO= Méh-ár apa (mahar-bá) kiköltöztek a tejjel-mézrel teli Kariná felé, melyet tévesen Kánaán-nak neveztek el). Szálem ország neve FO= melasz, vagyis méh-táplálék. A főváros neve Sekhem, azaz FO= méh-kés, tehát méhkas. Itt nem maradhattak sokáig és tovább mentek Egyiptomba, melyet Méz-országnak neveztek akkor. (Egyiptom jelképe egy méhecske volt és a fáraók fején egy Méhkas jelentette a „koronát”, mely mellett két oldalt egy-egy méhszárnyacska, a tetején pedig egy méh-szívóka látható. Sőt Jeruzsálem neve sem mond mást, hiszen zsalem FO= ismét melasz, a jero viszont= here (görögül hiero), ami katonákat, vagy papokat jelentett.

Elnézést kérek az olvasótól, de kissé belebonyolódtunk a Sümér- Akkád nagyvárosból történő menekülés értékelésébe. A fejlemények azonban ezt is megkövetelték, hogy világosan láthassunk.

Ugorjunk egyet és térjünk rá Izsák (Zsak) ifjúkori történetére, mert nem kevés különlegességgel találkozhatunk vele kapcsolatban is. Kezdjük azzal, hogy Isten próbára tette Ábrahámot. "Vedd a te fiadat Izsákot és menj el Morija földjére és áldozd meg őt égőáldozatul a hegyek közül egyen, melyet meg fogok jelölni." (1 Mózes 22. 1-2.) A megindító történet majd mindenki előtt ismert, így csak röviden foglalom össze a lényegét.

Ábrahám egy számáron felvitte a hegyre (!) majd megköltözte fiát és az oltárra tette, majd felemelte kését, hogy megölje, amikor egy szózat hallatszott: "Ábrám, Ábrám! (Ez volt első neve.)– És ő fetele- imhol vagyok!" Aztán körülnézett és meglátott egy kóst, mely szarvánál fogva fennakadt egy bokorban, így azt megölte és feláldozta az istennek. Ezt a helyet pedig Ábra-

hám elnevezte Jehova-Jir-nek, ami héberül azt jelenti, hogy "Az Úr hegyén a gondviselés."

Ennek a történetnek, akár a tévedések, vagy téves fordítások "Vigjátéka" nevet is adhatnánk. Az Úr, aki magyar-isten volt "s igencsak ismerte a tréfát és ezúttal egy szellemes szójátékkal, melyet egyetlen más nyelvre sem lehet hitelesen lefordítani, próbára tette Ábrahámot. Ahol azonban mégis lefordították, ott a fenti történet kerekedett ki belőle.

A valóság viszont a következő volt: Az Ur-isten utasította Ábrahámot, a Mór-Magyar-apát, hogy a Morija-földjén, tehát az avar- mörjia=a szittyai magyaros népek földjén, áldozzon egy kóst a hegyi oltáron. (Egy ligetes-bokros pagonyban, tehát a magashegyi isten- oltárján= öltérén). A szereplők kivétel nélkül "echt szittyák", a hely nevével együtt. Ábrahám azonban túlbuzgalmában a kóst helyett, saját hasonló nevű fiára (Isaac FO= kasi → kos) gondolt. Az oltárhoz egy számárral együtt mentek fel, de a számár= ami egyébként a sumért- a számárait is jelenti-, a helyzet számárságát fejezte ki, bár ez a jelző túlságosan is kevés. Amikor pedig az elszánt apa Izsákot (Isaac FO= Kas → Kos-t) már meg akarta ölni és a kést is felemelte, az Isten angyala az utolsó pillanatban ráordított: "Ábrám FO= (Hél.-te) Marha → Marha, mit csinálsz?" Egyébként a magyar → mahar jelzőből lett hangugrással= marha. (Ez a szó és jelző egyáltalán nem véletlen mert a naív és nyíltszívű magyaros népeknek talán főjellemzői voltak a házi állatoknak adott "nép-nemzeti nevek" másodlagos tartalma). A gazdagság magyar-mahar dolog volt, így nem véletlenül alakult ki, hogy a marha főjelentése a gazdagság volt. A "sok marhája van". szólás nem csak a szarvasmarhát jelentette.

De talán az sem véletlen, hogy a többi házi állatok neve is ilyesmi. A számár= sumér-szamáriai, (aki szabit= avar) de az is pontos jellemtulajdonság meghatározás: Konok és csökönyös,

ám ha van kedve, elhúzza a hazát is, de akkor megy a "Jégre" amikor már jó dolga van. Nem más azonban a barom szó sem. *Barom FO= mor-ab*, tehát mór-bá = mór apa. Persze, ez sem más mint a marha. A sornak azonban nincs vége, mert a juh-társadalom birkákból és kosokból áll. A birkák viszont csak akkor viselkednek juh-módra, ha kosok vezetik.

Ábrahám egy kos látott meg, amely a szarvánál fogva akadt fenn egy bokorban. Igen, ott volt a kos, de az egy *varázsállat* volt. A fontos tényező a szarv, mely beakadt a szövevénybe. A *szarv* viszont *FO= vrazs*, azaz *varázs*. Az apa és fia nagy varázslat résztvevői voltak, mert az Úr járt ott. Ezért nevezték ezt a helyet "Jehova Jir-nek", ami *Jeh FO= hej + hova+ jir*. Tehát a *hely- ahova jár- (az Isten)*. Ő pedig nagy ígéretet tett a Magyar Atyának: "*Bőségesen megszorítom a te magodat, (nem a szemet!) és megáldom a te magodban a föld minden nemzetségét.*"

Ekkor pedig a Bibliái leírások szerint a föld népei a "magosok", a magyaros szittyá népek voltak, (akkor már több mint száz népcsoport és törzs) de mind az arámi-arameus^o (magyaros) nyelvet beszélték. Az esemény fontosságát jelzi az a tény, hogy a Morija-földi esemény után Ábrahám és fia – a *Magyar apa és Kos fia- Beérsebába* mentek, mert "*Lakozék Ábrahám Beérsebában*". (1 Mózes 22. 13- 19.) Ez a szó viszont újra a *vérszavát*, (Vérseva természetesen magyarul a vérszerződést jelenti), amivel azt kívánták kifejezni, hogy az Abimelekkal a Tej- és Málé-országi Istennel kötött szerződés továbbra is érvényes. (Egy újabb „véletlenül” zárom ezt a fejezetet. A lengyel főváros *Varsó* /magyarul= város/, ami lengyelül =*Warsava*, ez pedig magyarosan a =*vérszava*= Vérsava → Varsava, vagyis vérszerződés.) A szövetség jegyében pedig az Isten egy szivárványt tett fel az égre.

^o Arameus FO= seumara, ami a sömörö → szemere, vagyis a szerénységi őseredetű nép egyik ősnéve. (NB. – az Ő latinosan = A. pt. Őszé → Ász. Őszel) → Ászul. Az arameus tehát öröms, elkáncak a szemere FO= gemes, őrb.

TÖKÉLETESEK ÉS KÖRÜLMETÉLTEK

A Biblia szerint a zsidók elképzelhetetlenül nagy kegyet öltöztek Jehovánál. A zsidó vezérek és királyok rendre megcsalták az istenüket, de azok sorra megbocsátott nekik, sőt, ha körülmélték akkor új hazát adott nekik. Amikor pedig ez a körülméltés teljesült a zsidóké lett az a Kánaán, mely a szittyá óvár népek ősi hazája volt. A kérdés joggal vetődik fel, mi lehet az oka annak, hogy a zsidók ilyen „olcsón” kaptak új hazát, amikor ez sok népnek még hatalmas véráldozatok árán sem sikerült. Nyilván biztos az, hogy a zsidók valóban új hazát érdemeltek ki a körülméltéssel? Netán másról, ismét egy elértésről, vagy talán hamisításról volna szó? (A történelem azt tanítja, hogy a népek csak hosszú küzdelem, de főként több törzs szövetezése révén szerezhették csak meg. Árpád és a hét magyar törzs is csak a Vérszerződést megkötve, kemény harcok révén juthattak el a Kárpát-hazába.)

Az ókori történetek és tények azt mesélik a szakrális szerződésekről, hogy a zsidó rabbik jól bevált gyakorlata volt azokat plágizálni. Ezeket rendre lemásolták → elvették a szittyá tudással és szokásokkal együtt. Azok szakralitását persze kiforgatták, sőt vissza is forgatták őket. Gyakran szitokszavakká tették, vagy más módon, más módszerekkel a maguk javára használták fel azokat. Ilyen történelmi plágizálásra ad kiváló példát a zsidók kls sapkája (jarmúke) és a körülméltés bibliai története.

Ha valaki megkérdi a zsidókat, hogy miért is viselik a „sábesz deklit”, ősi szokásokat emlegetnek, de valójában nem tudnak elfogadható választ adni. A körülméltést ugyan egészségi megfontolásokkal magyarázzák, de az érvelés nem teljesen helytálló. Elvégre a szittyá népek is ugyanabban a régióban éltek sok ezer esztendőket és mégsem vezették be a körülméltési- rendszabályokat.

Bármennyire is meglepő lehet, de a sábesz deklí és a körülmetélés ugyanarra az okra vezethető vissza, nevezetesen a szittyá vezérek (királyok) tökéletessé operálására. Az ősi információk szerint a szittyá láttos orvosok „Tökéletessé” tették a megválasztott fejedelmeket, akik egy „spirituális aktus” során megvilágosodtak, lángeszűvé váltak és borotvaéles, agyafűrt gondolataik keletkeztek.

Az aktus lényege az, hogy a szittyá vezér fejének tetejét kopaszra borotválták, majd a fejbőrt körülmetszették, majd feltették és félrehajtották. A fejébe szöveget ütöttek és megfűrték, majd egy kettős szelepet építettek a koponyába. A fejbőrt visszavarrták, ami begyógyult, de a nyitott szelepet egy kis kerek bőr-sapka, vagy kalapka → klapka védte. A szelep szittyá neve pillis, ami nem a szerzetesek kopasz fejtetejét jelenti, hanem a zsilip-szelepet. A pilis ugyanis FO= silip → zsilip, vagy szilip → szelep. A tökéletessé műtött szittyá vezér a nagy események (pld, háború) előtt elment a pálos szűzek (latinul vesta szűzek) templomába, ahol a Pállós → tüzes Pál → Bál-istennő lánya egy különleges pálinkát (szeszt → spirituszt) fecskendeztek a fejébe. Az illó párát pedig meggyújtották. Ekkor lett a fejedelem „lángeszű”, így megvilágosodott, majd szédületes és fufangos gondolatokat főzött ki. Ennek a kultikus műveletnek minden titkát még nem ismerem, így nem tudhatom milyen pálinkát; „spirituszt” alkalmaztak. Persze azt sem ismerem, hogy pontosan miként is zajlottak le ezek az aktusok. Azt azonban tudom, hogy ezek a Tökéletesek rendkívül nagy tekintéllyel bírtak és „mindenki” olyan akart lenni mint ők. (Az ókor nagy tudás-fejedelme Hammurabi is Tökéletes volt. A középkori eredetű titkos társaságok főnökei is ilyenek, azaz Illuminátusok – megvilágosodottak) voltak, de legalább is így nevezték el magukat. Éppen ezért a szittyá Tökéleteseket sokan plagizálták.

A zsidó rabbik is tudtak erről a titkos szertartásról, de csak

annyi volt bizonyos, hogy a tökéletesek mind egy kis bőrsapkát viselnek. A zsidó vezetők és rabbik tehát készítettek maguknak ilyen bőrsapkát és mindmáig is ezt viselik. Ezzel azt hirdelve, hogy ők egy különleges, kiválasztott nép mindent tudó vezetői. (A szittyák kis kalapját viselik a katolikus bíborosok is. Ennek neve kapli → capli, vagy cap (kep), ami magyarul csapli és csap (ke)ket jelenti. A Cap → kep-ből viszont a francia katonák kepije származik. A csap és csapocska védője ma a sapka, csapka (ke)vet viseli, ami németül= mütze, vagyis a mütse → mütét fogalmát rejti. A főnök nyugati neve a chef → séf, ami fordítva= lés, azaz vés, tehát vésett jelzőt fejezi ki. Innen ered azonban az arabok kis kerek sapkájának neve a= fez, ami európai irással= lés, tehát a vés. Aligha kétséges, hogy a szép és példakép jelzője lett a fess jelző is.

A zsidók kis sapkája a sábesz deklí, ami sebész fe+ fedek-li (fedő) fogalmat hordja. A másik héber szó a jarmúke a „sármúce” szavakból eredt. (A sár-golyó ugyanis a nap- istent és a kerek fogalmat hordta. A sár= zsár → jar szó a fejet idézi fel. A mücke → műce pedig a mütse ige egyik alakja.)

A zsidó vallási vezetők, majd a példájukon a katolikus bíborosok egyaránt szittyá szakralitásokat plagizáltak és mindmáig is „dicsekednek” velük. A szittyá Tökéletesek titka azonban rendkívül módon foglalkoztatta az ősi levitákat → rabbikat. Tekintettel arra, hogy mindenáron el akartak szakadni a szittyá népektől igyekeztek elfelejteni a szittyák magyar nyelvét is, aminek következtében számtalan szófordítási és szóértelmezési hibát követtek el. Tulajdonképpen ennek → ezeknek köszönhetően, hogy sok ezer évvel később meg tudtam fejteni a hajdani igazságot hordó, – bár egyúttal elrejtő- „történelmi anomáliákat”. Ilyen jelentős félreértés, vagy manipuláció volt a zsidók körülmetélése is. Ennek eredete pedig a szittyá-magyar és ógörög nyelv szavainak pontatlan értelmezése és azonosítása. (Né

feledjük el, ma azt tanítják, hogy a Tórát, a zsidó Bibliát a zsidók – a septuaginta= 72 rabbi- az ógörög és arameus nyelvből fordították le héberre. Ezt aztán latinra és más nyelvekre tették át. Az persze más kérdés, hogy szerintem a Tóra a szittyia magyarok könyveiből, mondáiból és meséiből keletkezett, melyek magyaros nyelven voltak írva. Az arámi → arameus ugyanis öröms, tehát szemere magyar nyelv volt. A szemere FO= eremes, azaz öröms, amit aramas → arameus-nak tanultak meg az utódnyelvek.)

A zsidók sok mindent, de nagyon felületesen tudtak és ismertek a szittyia népekkel kapcsolatban. Mivel a szittyia avar-magyaros népek voltak a tudás népe, igyekeztek tőlük minél többet eltanulni-ellesni és elvenni. (Például még most is azért üldözik a szittyia szellemiséget, nehogy bekövetkezhesen a magyaros szellemi feltámadás és kiderüljön a zsidók sok ezeréves manipulációja. Ezért követnek el mindent, hogy a magyarokat kiszorítsák az iskolákból és alárendelt szolgákká tegyék őket. Ez persze nem megy. Ez a dolgozat is éppen ezt bizonyítja.)

A zsidó rabbik sokat tudtak a vérszerződésről is, de nem ismerték a Tökéleteseket, sem pedig a tökéletesség nagy titkát. Mivel a zsidók gyűlölték a vért, eleve igyekeztek a vérszerződés utálatos aktusát elkerülni. Tudtak azonban arról, hogy a „kefalosz műtéséről” volt szó. (A kefalosz ma is kiválójt jelent görögül.) Tudtak arról is, hogy a műtét lényege a kefalosz körülmetélése volt. Azt viszont nem ismerték, hogy miként is lesz valaki kiváló és tökéletes.

A kefalosz szó szittyia magyarul sok mindent jelentett, amit az ógörög szótárak meg is őriztek. Jelentette a koponyát, mely kőfalhoz hasonlóan kemény. Jelentette a krisztusi püspökséget, pld. a bizánci kefaloszt. (Ne feledjük, hogy Krisztus a Kefas nevű Péterre – a kőfalra – kívánta építeni az új egyházat.) A kefalosz jelentette azonban a lökést és a tökét, valamint a tököt, (östö-

ket, östököt) is. A rabbik azonban a kefalosz fogalmába beleértették a „ke-falloszt”, a kő-falloszt, a férfi „Kős”- nemi szervet is. A rabbiknak azonban, szittyia népek „Kefalos-műtésének” pontos tartalmát soha sem sikerült megtudni, bár azt tudták, hogy a kefaloszt körbe kell metszeni és a „kefal” egy részét el kell venni. Kénytelenek voltak tehát segéd-információkra hagyódni.

Má úgy tűnik, hogy a rabbik több bizalmas jelentést kaptak a „ke-fallosz műveletről”, de tulajdonképpen semmi sem volt tiszta és világos. Egyes rabbik szerint a „kefalosz” műtét egy ilyen végrehajtott operáció volt, amikor betöltöttek valakit a szittyiak fejébe. Ámde a főrabbi más véleményen volt. Szerinte összekeverték a kefalosz és a kőfallosz szavakat. A táltos orvosok a koponya → kefalosz végét metszették le, tehát a fejbőrt vágták körül. A főrabbi viszont úgy döntött, hogy ők is a fallosz bőrére – pontosabban a pénisz fej-bőrére fogják levágni. A Bibliában tehát ez a körülmetélés szerepel, mint a zsidók és Jehova között kötött szerződés kötelező aktusa és jelképe. (Ezt a műveletet előbb a férfiakon, de később már gyerek korban hajtották végre.)

Ezt a bonyolult helyzetet talán azzal lehetne összefoglalni, hogy valaki önkényesen döntött egy bizonytalan kérdésben. Tetelezzük fel tehát azt, hogy a döntést hozó vallási vezető akaratja és véleménye szerint fogalmazták a Bibliában. A főrabbi vélhetőleg a pallossal végzett fejlecsapást nevezte a szittyiak „kefalosz műtésének”. Elvégre a pallost nevezték el az isten kardjának. A rabbik és a zsidók azonban nem fogadták el a szittyia elfogást. Ennél fogva ők sokkal inkább Jehova pallosának tartották a kefaloszként megismert falloszt. Az igazi „kefalosz műtét” tehát nem lehetett más, mint a férfi nemi szerv körbemetszése. Ezt pedig mind a mai napig elfogadják és gyakorolják a zsidók.

Mi már igen jól tudjuk, hogy a szittyá magyarok szakralitásának csúcsa a Vérszerződés volt. Ez pedig – némileg rejtetten –, de végigkíséri a „bibliai zsidók” egész történetét is. Először a „zsidók” ősapja Ábrahám kötött vérszerződést Abimelelkel a filisteusok királyával. Azt a helyet ahol ez történt elnevezték Beersabának. Vajon miért éppen Beer-, ami a görögös B=V kijelentés szerint VÉR-szava. A vér parancsa. Az Ábrahám utódok pedig sorra megjelentek. Egyiptomból jöve is Beersabában, ahol ismét megjelent nekik Isten.

Legvégül, az „Utolsó Vacsoránál” történt Vérszerződés, ahol megjelent az Isten fia, Krisztus. A vele kötött vérszerződés következtében lettek az apostolok az Isten fia vér-testvérei. A népeik, a szittyák pedig a kiválasztott néppé váltak. A zsidók persze éppen ezt lopták el tőlünk és magukat tartják a kiválasztottnak. Márpedig a zsidó katolikus biblia-fordítók írják le világosan az isteni parancsot. Amikor ugyanis Krisztus a kezébe vette a Serleget, így szólott: Vegyétek és igyátok, mert ez az én vérem, az Új-szövetség. Ezen a mondaton nem lehet vitatkozni mert ez tény → faktum. A zsidó-keresztény vallások szerint a Szent Biblia eme kinyilatkoztatása az isteni akaratot fejezi ki. Krisztus új szövetséget kötött a kardos Péterrel és a többi szittyá fejedelemmel. A régi szövetség tehát – ha volt ilyen – lelelt, vagyis érvényét veszítette. A krisztusi-apostoli vérszerződés léte és megtörténte pedig már azért sem lehet kétséges hiszen erre „esküsznek” a keresztény hívek mindmáig. Az évenkénti számtalan úrvacsorával éppen ezt ismétlik ezerszámra.

Ha egyáltalán létezett egy „régfi zsidó szövetség, akkor ez ott befejeződött. Krisztus igen érthetően nyilatkozta, hogy ez az Új-szövetség, az amelyet a szittyá vezérekkel, a kardos apostollokkal kötött, akik hazatérve létrehozták a krisztusi szeretet valóságát. A Kefalosnak (kő-falásnak) nevezett sok tucat püspök-

szól, az András fejedelem apostol vezette Nesztoriánus felekezetet, a Péter (A Kefas → Kefalos) alapította bizánci görögkeleti egyházat, a Tamás-egyházat, a Menicheus, méni-egyházat, valamint a Jakab alapította Ariánus vallást.

Erdőkes nyelvi tévesztés a katolikusok bérmálása (confirmatio). Ez ugyanis a fiatal hívők „felkenése” és kézrátétellel való elfogadása, melyet a pap ostyával, borral imitált vérszerződéssel koronáz meg. A katolikusok ennél az aktusnál igyekeztek a vérszerződési szimbólumot ledegradálni. Luther Márton azonban mondta, hogy az Úrvacsora Vérszerződés volt, így a protestáns fiatalok már az ősi szokás szerint kenyeret ettek és bort ittak a szittyá kehelyből. Ezzel kötötték szövetséget Krisztussal, tehát így – a vérivással – váltak az Égi-ház → Egyház tagjaivá.

A katolikus vallás liturgiája azonban ismét árukkodik. Nevezetesen azzal, hogy ők a konfirmációt bérmálásnak nevezték el. Ámde a szó őkori jelentését már senki sem ismeri. Ilyen szó ugyanis nem létezett. Volt azonban vér-málás, vagyis vér-omlás → ontás kifejezés, mely az élő szervezetből való „vércsapolást” fejezte ki. A vérszerződő felek ugyanis karjukon késsel metszett sebet ejtettek, amikor borba akarták csorgatni a verüket. Az őskereszténységet utánozó bérmálás tehát azt jelenti, hogy a vallás új tagjai szövetséget kötnek, úgy ahogyan azt az apostolok tették Krisztussal, vagy a turáni hétvezérek tették Árpáddal.

Nem hinném, hogy én volnék az első magyar, akinek a fenti „eretnek gondolatok” jutottak az eszébe. Az talán érthető, hogy a pápaság ránk kényszerítette a latint, mint az „egyedüli igaz vallás” szakrális (?) nyelvét. Ma már persze tudom, hogy a pápaság világuralmának egyik titka a teljes alávetettség és meghódolás megkövetelése volt. Ennek egyik eszköze pedig a saját szülőnyelv semmibevétele és a pápai latin nyelv felsőbbrendűségének elfogadása lett. Tekintettel arra, hogy a katolikus országokban a karrier és érvényesülés az egyháztól függött, nem csoda, hogy az értelmiség egyre erőteljesebben fordult a latin nyelv felé, persze főként a magyar nyelv rovására.

Magyarul írt történelem és irodalom – természetesen – nem létezett, hiszen a rovásírást betiltották és üldözték. A tudásszomjas fiatalok számára tehát nem maradt más, mint a latinul írt vallástörténelem és a klasszikus latin irodalom, ami a tudásra kiéhezett magyar értelmiség elmecsiszoló menedéke lett. Ezért bizony vele foglalkoztak a hivatalos körök művelődni vágyó civil munkatársai is. A latin tehát már-már a hivatalos nyelv státusát is megkapta. Érthető tehát a latinos műveltség terjedése és nélkülözhetetlensége a „nemzeti kultúrában” is.

Volt azonban a magyaroknak egy másik igen kedvelt idegen nyelve is. Nevezetesen a szakrális görög nyelv. Az ami sokáig vetélkedett a latinnal és bár második helyre szorult, mégis sokak számára az igazi műveltség és tudás alapja nem a latin, hanem Homérosz csodálatos görög nyelve volt.

A fentiek alapján tulajdonképpen már nem is volt meglepő, hogy költőink és más írástudóink – nagy bajok idején – sorozatosan hívatkoztak olyan nevekre, eseményekre, vagy éppen misztikus állatokra, melyekhez nekünk – az eddigi tanítások

alapján – az égvilágon semmi közünk sem lehetett. A mai napig is azt tanítják az iskolákban, hogy mi magyarok Volga és Káma menti finn és szibériai eredetű halász-vadász és pásztornép voltunk. Olyanok akik szinte akaratuk ellenére, a besenyők üldözése következtében menekültek be a Kárpát Medencébe. Kimondták azt is, hogy nekünk Dél- és Nyugat-Európához, valamint a klasszikus kultúrához és a latinos indoeurópai kultúr nyelvekhez egyaránt semmi közünk sincs. Az Európaidegen magyarok tehát legyenek szerények és hálásak azért a kegyért, mellyel bennünket egészen Európa szívéig engedett be a megértő és jótékony Európa.

Józan ésszel tehát nehezen érthető meg, hogy kiváló költőink mégis klasszikus ókori példákkal igyekeztek a nemzetet öntudatra ébreszteni. „Minden nemzet támasza és talpköve a tiszta erkölcs. Mely, ha megvész, Róma ledől, s rabigába görbed”. (Miért Róma dől össze, s nem Pozsony vagy éppen Pest-Buda?) Erről beszél az is, aki a hitvány társadalmi bajok miatt kiált fel: „Nubia párdúca nem szül gyáva nyulat!”

A jövőt illetően pedig a „Poraiból Megújult Főnix madárra hívatkozunk”. A magyar nyelv szépségét illetően viszont az „Attikai sóról” beszélünk, mintha a magyar nyelvet dicsérenék. Arról már nem is szólok, hogy a magyar irodalmi beszéd telve van görög mítoszokkal, regékkel és történelmi drámákkal. Némi külszással azt is mondhatnám, hogy jobban ismerjük a görög regéket, mint a magyar ősmondákat.

Magam, mint félig művelt alföldi parasztyerek, nagyon sokáig nem tudtam hová tenni a magyarok szeretetét a latin és görög nyelvet és történelmet illetően. A magyarok istene mégis az ősnyelv és őstörténet ingoványos talajára küldött, ahol sokáig – látszólag céltalanul – bolyongtam szilárdabb ősvényeket keresve. Több évtizedes kapaszkodás és próbálkozás meglepő eredményeket hozott. A nem hivatalos úton járva ugyanis más

szemszögből láthattam az agyon magyarázott eseményeket. Emellett egyre jobban értettem eleink fonákjáról is értelmes szittyia magyaros nyelvét. Újabb korszak után pedig arra is rá-döbbsentem, hogy egyáltalán nem vagyunk Európa-idegen nép és nyelvünk sem az! Amikor pedig szittyia módon kezdtem változtatni a történelmet és a nyelveket, meghökkentő gyorsasággal derült ki, hogy a klasszikus ókori nyelvek tele vannak szittyia magyaros szavakkal. Sőt, mi több mint megdöbbsentő, a szavak egy része a mai magyar nyelven is tökéletesen érthető és olvasható. (Pld. a barát, társ= deszmosz, ami FO= szomszéd, tejes lé= oposz, ami FO= szopó, mézes= melenikos FO= sok-nialem vagyis sokat-nyalom, vegyvizsgálat= analízis= a-nya-nyaliz, az anya izleli a csecsemő ételét, író-rajzoló= grafikosz, FO= szóki-farg, szó kifaragó, galaxis FO= síxalag, vagyis sík-szalag, vagy csík-szalag, tehát a Tejút. A számítan= mathematika, matematika, ami FO= a-kiszámítam. (th= sz.) stb. A latinban sem más a helyzet. A pásztor ugyanis= pastor, a must pedig= must, rövid= curta → kurta, szikár= macra, vagyis makra, fáklya= lampas → lámpás, beszélni= dicere → dicséré (az urat), gyakorolni= exercere, vagyis ezerszerre (kitűnően megy), tartani= tenere → tenyere, tehát tenyérben, a sisak= cassis, ami FO= sisak, Vonal, egyenes= linea FO= a-níl → a nyíl, A láb= palus FO= su-láb → , ös-láb fenék= cul-us FO= su-luk. Róma egyik alapítója Rémus, pedig akl FO= Sumér, stb.

Hasonló „jelenségeket” találtam minden kultúrnyelvben. Kénytelen voltam tehát arra a következtetésre jutni, hogy ezek a szittyia-magyaros szavak nem véletlenül kerültek be az összes európai nyelvbe. Az ok nem lehetett vitás. Mindig az okosabbtól és a hatalmasabbtól vettek át új és régi fogalmakat az utódnépek. A magyar szavak jelenléte „nyugati nyelvekben” megdönt-hetetlen történelmi dokumentum, mely az emlékműveknél is

fontosabb nyomokat hagyott az emberiség fejlődésében.

A szittyiak tiszta és becsületes társadalmát megdöntő agresszív vallások és az általuk irányított birodalmak – alantas szándékkal – ki akarták törölni az emberek emlékezetéből az uretneknek, pogánynak, primitívnek és istentelennek, sőt a sá-lán fiainak „kinevezeti” népeket. Betiltották tehát azt, hogy róluk jót mondjanak. Nevük ismeretlennek számított, tetteik gonosz cselekedetek voltak és ők maguk az ös-rosszal, a Sátánnal és annak követőivel lettek azonosak.

A fényes ókor után bekövetkezett a sötét középkor, ami az emberiség mesterséges elbutítását és manipulálását jelentette. Magyarán azt, hogy felejtsek el dicső ősi múltjukat és az uralkodó ideológiát fogadják el. (Aki pedig ezzel szembe fordult, azt mint istentagadót törvényszék elé állították és rendre máglya lhalálra ítélték vagy – az újkorban! – gályarabokknak adták el.)

A megfélemlített középkori értelmiség nem mertte az igazat megírni. Egy részük azzal kereste a hatalom kegyét, hogy népszerű szittyia – pogány hősökből katolikus mártírokat és szenteket csinált és ezeket hirdetik és propagálják mind a mai napig. (Például a pápa ellen harcoló Cid lovag, a mór-avarok hőse volt, hisz neve FO= Dics, vagyis a dicső isten neve. /Apja Diaz, ami ugyanezt jelenti, hiszen a Disz eltorzítva lett Diaz./ A francia Roland lovag is a pápai mártalócok ellen harcolt, de mára katolikus mártír és hős lett belőle. A magyar Szt. László és Könyves Kálmán is szembe fordultak a római pápával. (Pld. Szt. László a pogány magyar lázadók ellen érkező pápai mártalócokat.) A rendkívül népszerű Lászlóból katolikus szentet kreáltak, míg a felvilágosult és nagy tudós Kálmánból pedig „testi nyomorekot” csináltak.)

Az albion → angol írók a betiltott és sarkánnyá tett Atilla

történetét az „Arthur király” legendával örökítették meg. (Kí más lehetett Európa ura, az Isten kardjának és a Grál helyének – vérszerződési serleg – a birtokosa. Artur ugyanis a túri-úr, a szittyia hunok királya volt, kiknek mai követői a „töryk” – túriak.)

Az ókor végén tulajdonképpen a trójai háború után kezdődött meg az „eretnek-pogány” népiértés elterjedése. A trójaiak – ha tudtak – elmenekültek. Egy részük – mint ismert – Róma alapítója lett az Itáliai félszigeten. Egy avar-mór csapat viszont a Duna mellett érkezett a Kárpát Medencébe, ahol sok évszázadot töltött el. Innen vonultak tovább a Rajna- Majna-Szajna régiójába és megalapították a „frankok-gótok” páros országát, Austrásiát és Neustrásiát. Ezek pedig Atilla hun birodalmának szövetséges részei lettek.

Atilla halála után pedig ott folytatódott a szittyia-üldözés és pusztítás, ahol két-háromszáz éve Nagy Konstantin uralma után abbahagyták. Az életüket féltő görög írók tehát ősi mítoszokban, regékben, eposzokban és drámákban írták meg a rejtett valóságot. Ekkor tehát olyan művek sora jelent meg, mint Ovidius, Vergilius, Homérosz, Szofoklész, majd Shakespeare és Cervantes stb. ma is világhírű munkái.

A rejtett üzenetek megértésében nekem elsősorban a görög eposzok és mítoszok segítettek. Elsősorban Homérosz művei voltak azok, melyek feltarták előttem az ókor igaz történetének igazságait. A nép rejtett és igazsághordó meséi és regéi adták az ötletet a szittyia-eredetű hellén íróknak és tudósoknak, hogy mi-ként kell a jövőnek üzenni. A demótikus újjörög győztesek és európai társaik már elfelejtettek magyarul. Már nem ismerték fel a nyelvükben hemzsegő szittyia-magyaros kifejezéseket. Főleg nem ismerték fel a szittyia módon, tehát fordítva írt szavak és nevek ősjelentését. A kor szittyia lelkű tudósai és írói tehát sorra magyaros neveket választottak és történeteiket a szittyia szakralitások megnevezésével színművek és eposzok

alakjában dolgozták fel.

A módszerük tökéletes volt. A görög nyelvre épülő hitbuzgalmi és irodalmi műveket teli spekelték magyaros szavakkal és kifejezésekkel, melyeket – ma legalább is így látszik – ezer éveken át nem vettek észre. (de, ha igen akkor a leleplező írókat megölték és műveiket elégették.) Mindenesetre, ma már cáfolhatatlan bizonyítékok ezreivel rendelkezünk arra, hogy az eredeti ősnyelv, a kultúra bölcsője, a szittyia-magyaros nyelv volt. Az a fantasztikus nyelvi csoda, mely sok ezer év után is világosan és cáfolhatatlanul tanúskodik a magyar nyelv mindent tudása és igazmondása szakralis erejéről. Nem véletlen az, hogy sok ezer éves fogalmak a mai nyelven is tökéletesen megérthetők. Persze ez sem véletlen, hogy a mai kor legnagyobb találmányainak elnevezései is a magyar nyelvvel jellemezhetők és nevezhetők meg. (pld. a rakéta neve= missile, vagyis messzi-lő, az alagút= tunnel, ami FO= lenn-út, egyenesen olvasva pedig= tün-el, a rádió= árad-jól, a TV és rádió adó németül= Zender, tehát magyarul= üt+zender → üzendel a számítógép=computer → kompu-tér= kampós-tér, a portugál computer=campotudor, vagyis kampós-tudor, avagy a zsidók két szent könyve is magyarul szólal meg. Az Ótestamentum héber neve Sefer Tóra, ami FO= a rőt refes, vagyis az írott rovás (ami reves). Ezt magyarázza a híres Talmud, ami FO= dumlat, vagyis dumálat, tehát magyarázkodás. (NB. az orosz parlament őse is – Dumá.)

A trójai háború történetének neve az „Illiász”, ami az Őli → Őlő Ászt, a gyilkoló isten nevét hordja. A Tóra → Biblia telve van a zsidók vezette irtó hadjáratokkal, ahol mint a Biblia is megírja: Mindenkit, még a kutyákat is leölték. (A trójai háború is ilyen volt: a legyőzött ógörög márok neve adta az újjörög nyelv halottjainak nevét. A halott=mór lett, az életben maradt márok ugyanis jogilag halottak, vagyis „eloták” lettek.)

Azt se feledjük el, hogy a mór-avar szittyák a már megnyert

háborút Odyszeusz nagy „cselével” a Faló trükkel balga módon vesztették el. Odyszeusz ugyanis nem volt más, mint a zsidó isten. Az Odisz előnév ugyanis FO= zsidó, a második fele, a Zeus pedig istent jelent. A szittyá avar-magyarokat tehát nem a „görögök” győzték le nyílt csatában, hanem maga a zsidó isten. Egy aljas csellel buktatta meg és győzte le őket. Ezt a meglepő titkot tehát az utókor számára maga Homérosz, közli, illetve leplezi le. Pontosabban azoknak üzeni, akik még ma is tudnak szittyá-magyarul és megértik az eposzba rejtett szakrális igazságot. Ez pedig azt szegezi nekünk, hogy Homérosz a Bika-Zeusz győzelméről beszél. Nekünk viszont tudni kell, hogy az Aranyborjú → bika győzött le bennünket. Egészen pontosan a Tőke, ami nem volt más, mint a pénztartó zsacskóvá kicserzett bika tőke, ami – mindmáig – a bankok középkori jelképe. A trójai védőket, majd az összes szittyá magyaros birodalmat és országot a tőke-kamat, vagyis az uzsora tette tönkre. A mai értelmiség sem tekintheti magát tisztességesnek és becsületesnek, ha nem veszi észre, hogy a világ – szinte – minden bajának a gátlástalanul sarcoló és rabló kamat uzsora az oka.

Az eddigi keserves vereségeket és megalázásokat tudomásul véve meg kell fogalmazni a kötelező tapasztalatokat. A szittyá magyaros népek tehát a Trója előtti hatalmukat és dicsőségüket elvesztették és mára – látszólag – a reménytelenség mocsarában kínlódnak. A homéroszi üzenetből most azt kell kiérezniük, hogy a balga magyaros népeket a pénz-kamat törvényesített hatalma verte szét. Homérosz valójában arról beszél, hogy a naiv- és birka lelkületű szittyá magyaros törzsek fokozatosan jutottak a pénz totális befolyása alá, ami hosszútávon a tisztességes és becsületes társadalmak bukását hozta magával. A hunok és avar-magyarok elmúlt kétezer éves története világosan beszél és tanúskodik arról, miként is feledtük el vagy adtuk fel szittyá őseink tisztességét és becsületét. Tettük ezt annak

következtében, hogy elfogadtuk a rövid időre gazdagságot ígérgető természet és emberellenes kamat-uzsora rendszert. Magyarán leborultunk a „pénz-istenség” előtt. Ezután pedig beálltunk a pénz vezérelte népbuító manipulációkat hirdető középkori és újkori „nyugati” áldemokrácia szekértolójának. Itt volna az ideje, hogy saját szekerünkre ülve végre vegyük kezünkbe a gyeplőt és az ostort és forduljunk helyes irányba.

Práczi István

Monorierdő, 2008. február 23.

II. RÉSZ

BEVEZETÉS

A Biblia tanításai minden kétséget kizáróan az „öskommunizmust” is megjelenítik, bár annak gazdasági alaptörvénye a munka, amely a család és a törzs életét biztosította. A munka, a termelés nem pedig a pénz, bár az is részt vett a kereskedésben. Az „öskommunizmus” célja tehát a társadalom eltartása, az emberek „túlélése”, vagyis a jövő nemzedék felnevelése volt. Az ország vezetésének egyik fontos „politikai célja az ókorban a „profit-kapitalizmus” elkerülése volt, aminek pragmatikus lényege másról beszélt mint a bolsevikok kommunizmusa. Ezt ugyan a első keresztények vagyonszövetségéből származtatták, de azt más kényszer szülte. Ez a közösködés ugyanis annak idején a szegény, de mégis szerveződő – és üldözött – öskeresztények túlélését szolgálta. A kezdeti szegénység tehát nem cél és fenntartandó állapot volt, hanem a sanyarú kor elviselésének kikerülhetetlen eszköze lett.

A vagyontalanság fogalma egészen mást jelentett a matriarchális társadalomban, ahol a föld közös megművelése nem kommunizmus volt, hanem racionális szükségszerűség. A

termékeket ugyanis a „nagy-család” osztotta fel a szükségletek szerint. Amiként a vadászatok eredményének fele is a közösséget illette. (A mészár-szék hatósági intézmény volt, amely feldarabolta a zsákmányt, melynek a fele a közt illette. A német hús= *Fleisch* /fleis/= feles. A mészáros= *Fleischer* /fleiser/= feles-eR /úr/, vagy → felez-el. A „szék”-szó kötelező tulajdonsági jelleget fejezett ki.) Ennek a helyzetnek sincs sok köze a kommunizmushoz, bár a közösség érdekét minden esetben az egyéni elé helyezte.

A földművelésből származó terményekből tizedet kellett adni, amit a piacon vettek át. Ez úgy történt, hogy a személyes terméket csúcsosra tetőzött mérővel /akóval/ mérték. A tetőzve megtöltött akónak egy „csapófával” lesodorták a „kúpját”, ami a tizedet jelentette. (Innen ered a piac neve is. A csapj→ csap az FO= pacs, vagy pjacs, illetve pjatz, majd ebből torzult ki a latinus betűkkel írva a piac. Ez olaszul piazza /piacca/, ami FO= piazza, vagyis a-csapi. A nyugati piac neve= market, vagy markt, ami hajdan markot, illetve /marékka/ méreket=méveget fogalmat jelentett. A márka=mérke pedig 30 dekás súlyegység volt.)

A „készen” fogott lőtt vadat és halat azonban felezni kellett./Amint azt fentebb már említettem./ A felezést az úgynevezett hús-székeken eszközölték. (A hús német neve= Fleisch (fleis), ami magyarosan= feles. Ámde a magyar felesleg szó is innen ered.) Ezt a szittyai szokást utánozva alakult ki az ösközösség, amit, egyébként is, a szittyai népekből lett öskeresztények hoztak ismét szokásba. Innen ered egyébként az öskapitalizmus rendje is, melynek lényege az volt, hogy minden „termelő” adót fizet az állam javára. Az adófizetés kezdetben

nem volt más, mint az ősi piaci dézsma. Az adó is ?csapótálás" /capitális/ dolog volt, mert a fölös, a mérő pereme feletti, mennyiséget lecsapták a piacon dolgozó vámszedők.

Az idők folyamán megjelentek a kereskedők is, akik a tizedleszedés rendje szerint, a tizeddel egyenértékű lecsapott termékért dolgoztak. Ennek a csapótálás módszernek az elnevezése lett „latinul” capitális /majd kapitális/, ami jóval később lett apitalista. Az volt ugyanis az ős-kapitalizmus, amikor a kereskedő a közösség által megállapított tisztességes kereskedelmi haszonért dolgozott. Ez pedig abban az időben egy – «csapótálnyi» – mennyiség volt. Itt, azonnal hozzá kell tenni, hogy akkor még nem volt pénz. Illetve már voltak „pénz-szerű” értékek, melyek a pénz előfutárai voltak. (Többnyire az arany rudacsákák szolgáltak erre. Ha összefonták őket, akkor nevük a „font” lett, ami nagy értéket képviselt. Ha levágtak egy szeletkét, akkor kapták a kis korongot, melyet „gulnea” = gini-nek neveztek. Ez pedig helyes, hiszen az aranyat hajdan vágták. /vá+gini= gini/, vagy darabolni /da+rabol= rubel/.

Nem volt kommunizmus a sokat emlegetett Aranykor sem, mert ennek lényegét nem a javak elosztása, hanem a társadalom – ma már elképzelhetetlen – tisztessége és kiemelkedően erkölcsös élete jelentette. Sajnos az utód társadalmak és utód egyházak nem tartották fontosnak hogy erről beszéljenek mert akkor „megfúrnák” a történelmi egyházak hamis vallás- és egyházkonceptióját. Ez ugyanis – ellentétben az ősi szittyai napvallással – a „képviselési-hiérarchiára” épült, vagyis arra, hogy a Mindenható Istent az egyház papjai és egyházi szervezetei „képviseelik”. Ebből pedig egyenesen következik, az a „kogens-törvény”,¹ és az a minősítés,

¹ Feltétlenül /-ellenvetés nélkül/ kötelezően alkalmazandó.

² Az arany latinul AURUM, amit szittyai magyar nyelven öröm-nek mondrak. A magyaros Ó- és Ú-betűket sokféleképpen írták. /A francia öröms- boldog= heureux, ami öd/mv /jelentést hord, A fr. U- kiejtése pedig U/. Az ilyen elírás érthető, ha tudjuk, hogy a magyar arany is eredetileg örömy volt. Az Aranykor tehát nem a gazdagság kora volt, hanem a boldogság és öröm korszaka.

hogy ha az Isten szent, akkor földi képviselői; a papok, azok különféle szervezetei és intézményei is szentek. Ha pedig valaki szent, akkor annak érdekel mindenki mást megelőznie, így véleményük, szavaik és parancsaik legyházi dogmáik, „törvényeik”/ szentek, tehát megkérdőjelezhetetlenek.

Hogy mi is volt tulajdonképpen az Aranykor, melyet az emberiség azóta is emleget, ma már „senki sem tudja”, miként azt sem, hogy miért is nevezték annak. Nem bizony, mert a ma ismert, meglehetősen manipulált ókor-történelem „elfeledte” a mai tudatból kitörölte ennek a boldog kornak a valódi képét. Ebben a globalizált pénz-vezérelt korban, a világ tényleges urai szerint ugyanis az égvilágon semmi szükség nincs arra, hogy az emberek újra megtudják, hogy mi is volt az Aranykor. Mi volt a lényge, az emberek pedig miért emlegetik ma is, természetesen egyre inkább csak tudatalatti nosztalgiával.

Az ókori írók ugyan megénekelték ezt a csodálatos világot, de mára kevés ilyen művet ismerünk. A latint tanult nemzedék azonban még ismeri Ovidius Naso római költőnek a „Világ négy korszakával” foglalkozó művét, melyben megrajzolja és megfogalmazza az utókor számára az Aranykort. A jelek arra utalnak, hogy az emberiség egyik Aranykora az egységes Szittyai vallási-kultúrában élő társadalom kora volt, mely nagyjából a mezopotámiai sumér és akkád kultúrák kialakulásáig kb. ie. 3000-4000-ig tartott. Addig ugyanis feltehetőleg a Kárpát-medencei eredetű ősvallás volt az uralkodó, melyet az ősi mondáink „Csallóközi- arany-kertnek” neveznek. Valószínűleg ez volt a nagy Szittyai Birodalom kora.

Az Aranykorról elég keveset tudunk, de a legfontosabb információk megjelennek azon sorokban, melyeket a latin kultúra Ovidius szavaival így fogalmazott meg: „...Aurea prima sat est... Sponte sua sine lege fidem rectumque coelebat.” {...Az

³ A Csalló- =y család elnevezés, ma már szitókészó, melyet az Esküidő, vagy Esküidő helyett használnak a katolikus papok. Az eskü- köz /Etelköz mintájára/ az avár- magyarok szaktáls helye volt, amit ma Csalló-köznek tartanak.

aranykor az volt, – amikor az emberek – „önként”, a (közvetlen) kényszerítés nélkül, hittel és őszintén egyesültek.) Ezt azonban jóval pontosabban fejezzük ki, ha azt mondjuk, hogy: „Szövetkeztek. Illetve még pontosabban → Vérszerződtek.”

Az aranykorban azonban volt az egy sarkigazsága, vagy inkább paradigmája; Az, hogy a Rossz (az Ördög, az Ármány) „még” nem létezett. *Az emberek gondolatai akkor még tiszták voltak, a szavaik nem ismerték a kétértelműséget és toltakat az igazság vezette.* Ebben a korban ugyanis a vallás nem a „hitkérdése”, hanem a tisztesség vállalása volt. Ez pedig egyet jelentett az erkölcsös, becsületes étellel és a tisztességre neveléssel. E korban a legnagyobb bűn a hazugság volt, mert a rablást és gyilkosságot nem ismerték.

Az emberiség materiális „fejlődésével” azonban értékvesztés következett be: A hun-avar-magyar népeknél ugyanis eddig a vezetés és kormányzás nem erőhatalom, hanem elsősorban az erkölcsi alkalmasság kérdése volt, amit választással bízták a fejedelmekre. (Ezt csak rendkívüli nehéz helyzetekben és háborúkban váltotta fel egy két évre a diktatúra). Ez az östörvény azonban fokozatosan eldeformálódott. Az értékvesztés az erkölcs eltorzulásával kezdődött és egyes csoportok, vagy személyek fegyveres erőszakára épülő uralmával folytatódott. Az Aranykori Társadalom bukása a szittyá-vallás teljes bizalomvesztése után akkor következett be, amikor az erkölcsi követelmények tartósan a háttérbe szorultak. Ilyenkor ugyanis törvényszerűen kerül előtérbe a pártoskodás és ezzel pedig az anyagi érdek /a pénz/ és a hozzá kapcsolódó „politika” lesz az úr. Ez a politika pedig már nem az erkölcstről szólt, hanem a hatalom mindenáron /többnyire pénzzel/ való megszerzéséről és megtartásáról. Ha pedig az emberi tevékenység célja a hatalom megszerzésére és kihasználására /az egyéni meggazdagodásra/ irányul, akkor a rablás uralma jött el. Ezt pedig a mai eszünkkel,

a már semmi emberit sem mérlegelő, vagyis a gátlástalan erőszak rendszerének, a világ-pénz és kamat globális uralmának nevezik. Ez a folyamat viszont akkor vált visszafordíthatatlanná, amikor ebben a versenyben – haszonélvezőként – részt vett a vallás /illetve az egyházi szervezete/ is.

Ekkor azonban már megjelent a Rossz → az Ármány is, ami két végletesen ellenérdekű táborba osztotta az embereket. Ez pedig az emberiség számára azt jelentette, hogy a tudás és tisztesség helyett az önzés, az egyéni érdek kerül előtérbe, amit a pénz birtoklását érvényesítő nyers erő alkalmazása testesített meg. Ebben pedig már nem az erkölcsileg meghatározható „Jó és Rossz” ütközött meg egymással, hanem az erőszak politikája által meghatározott „jó és rosszak”. Ami azt jelenti, hogy az egyes személyek és csoportok érdekei szerint minősítették a politikai ellenfeleket „rosszakká /ördögiékké/”, akiket aztán az „Isten és a vallás nevében” üldöztek, sőt fizikailag meg is semmisítették őket.

Ez a történelmi fordulat azonban csak úgy következhetett be, hogy az ősvallás tiszta szelleme alapjaiban torzult el és olyan elemek épültek bele, melyek lehetővé tették azt az óriás morális változást, ami politikailag „indokoltta tette” a fegyveres erőszak alkalmazását is. Ezt a változást ma ŐSDUALIZMUSNAK hívják, de a „Jó és Rossz” ??? harcának állítják be. Azt azonban, hogy ki és mi a jó, azt a pénzt birtokló „uralkodó” erő határozta meg. Ma pedig világszerte ez a hamis társadalmi igazság uralkodik tulajdonképpen nemcsak minden „modern kapitalista demokráciában”, hanem minden „modernnek, vagy történelminek mondott? vallásokban” is. Magyarul ez a hazugság működteti a mai „világ-politikát”. De, a társadalmi igazságot nem szabad összetéveszteni a fizikai és tudományos igazsággal, melyek az emberektől függetlenül léteznek. Az emberek közt kialakult vis-

zonyok következtében az „emberi igazság” tartózkodóan állandóan változó igazság.

Ennek figyelmen kívül hagyása okozza a legtöbb bajt. Az egyik hamis és szálnalmas megfogalmazása, majd reklámozása az „Emberi jogok” kartája révén folyik, mely szerint *mindenki egyenlő*. Ennek hamisságát ugyan minden „eszény?” tudja, mégis ezzel etetik a mára *mindent-felzabáló fogyasztó masszívá tett emberiséget*. Elkenik annak a fontosságát, hogy a modern kor „igazsága bizony véres”. Ezt ugyan a szittyák valaha másként fogalmazták meg, nevezetesen úgy, hogy az „igazság véri”. A szittyák erkölcs szerint ennek két olvasata létezett. A véri ugyanis a *testvérit* jelentette, magyarul azt, hogy egy-egy nemzet, vagy nép igazságát a nemzet érdeke határozta meg (A háborúban csak az egyik félnek lehetett igaza.)

A véri- testvéri igazság „politikai” fogalma viszont a Vérszerződés aktusában jelent meg, amikor szittyák-szokás /törvény/ szerint *idegenek is testvérré váltak*, a vér-szerződés következtében, illetve azon törvények alapján, melynek erkölcsi tartalmát a szövetségi szerződés alapozta meg. (Ennek a szövetségi igazságnak napjainkban főleg a negatívumát valószínűsítették meg, a XX. századi „büntető-rabló” békeegyezmények alkalmazásával.)

Ez az új „profit-kapitalista rendszer” látszólag jelentős fejlődést hozott magával. Az erőszak ugyanis egy időre nagy fejlődést mutat, hiszen felgyorsítja a zsákmányszerzések és a legyőzött gyarmati népek kirablásának a hatékonyságát. A győztesek tehát rendre jelentős „fejlődésnek” indultak és hamarosan a *világ kapitalista urai* lettek. Ez a „természetellenes” helyzet egészen addig elfogadható volt, míg a vallás ereje korlátozni tudta a csoport és egyéni politikát, illetve a haszonszerzést. Ez a „köztes kor” azonban csak addig tartott, amíg a vallási szervezet szilárd és a papság erkölcsé elfogadható volt.

Tehát addig, amíg a nemzetet sújtó nagyon negatív hatásokat képes volt ellensúlyozni.

Az erkölcsi mérce hiánya azonban a *jólétet is erkölcsromboló erővé tette*. A jólét hajszolása, a pazarlás – a hedonizmus-bomlasztó hatása ma már jól ismert. Intő példa lehet számunkra Nérő kora és a Római Birodalom bukása. Alapvetően mindaddig nem tudták a népeket egymással antagonisztikusan szembeállítani, amíg a vallás jól „működött”. Amikor azonban az egyházon és a papságon belül is teret nyert az erkölcsi romlás, megkezdődött a rothadás kora. Ennek legfőbb oka azonban az volt, hogy a papság *lőleg a római katolikus klérus/* nem elégedett meg a lelki és szellemi vezető szereppel, hanem maga is világi hatalomra tört.

A vallás ugyanis ekkor került *végzetes válságba*. Ha ezt a torzulást, az erkölcs visszaállításával sikerülne korrigálni, akkor talán a mai vallási szervezetek és az ősi tiszta szellemiség is fenn maradhatnának. Ha nem sikerült, *mint ez a Szittyák vallás esetében már megtörtént, akkor elbuknak*. Talán csak „közép, vagy hosszabb távra”, de az is lehet, hogy mindörökre.

Ennek az „apokaliptikus” folyamatnak azonban az oka, a gerjesztője és az eredménye is ugyanaz. Az emberiség igazi átká, a bibliai arányborjú és a „gyermek”: a kamat. Ezeket a szavakat pontosítva, a mai fogalmaink szerint, a kamatos pénzről és az emberiséget megnyomorító profit-kapitalista rendszerről kell beszélnünk.

TŐKE, KEFALOSZ ÉS KAPITÁL

A szittyá magyar nyelv rendkívüli figyelmével „kíserte” a pénz megjelenését és működését. A pénz bevezetése történelmi szükségzerűség volt, amit a „fényi, vagy fenni” nép fia hoztak létre. A szorgalmas szittyá-kelta népek „árutermelők” lettek és így egymás között elcserélték termékeiket. Ezt nevezték „cseréskedésnek”. Amikor a nagy tömegű árut a saját törzsnél már nem tudták elcserélni, akkor arra kényszerültek, hogy csere-partnert keressenek más népeknél és más vidéken. Ez volt tehát az „export” őszkezdete, amit kereskedésnek neveztek el. Ennek lebonyolítására természetesen az ilyen munkára alkalmas szellemiségű emberek vállalkoztak. Ezek voltak a kereskedők, akik a tisztességes kereskedelmi haszon fejében végezték nehéz munkájukat. A haszon mértékét az országos tanács határozta meg. Ezért lettek a szityaszittyá-káldeus népeknél kötelezővé tették a kereskedelmi szerződések írásba foglalását és azok bemutatását az országos számvevő és hitelesítő széknél. (Hammurabi sok százezres „cserép-könyvtárának” döntő része ilyen szerződéseket tartalmaz.) A kereskedelmi haszon megállapításának alapelve az volt, hogy a piacon elért ár nagyobbik része az előállítót illette. A kereskedő és termelő közötti megállapodás természetesen sokféle lehetett. A szerződő feleket befolyásolni, kényszeríteni és becsapni is lehetett. Kialakult tehát a kereskedők egy új kasztja, a heréskedők. Azok a gátlástalan emberek és csoportok, melyek célja nem a tisztességes társadalmi együttműködés volt, hanem a haszon minél magasabb hányadra emelése. Ezeket az embereket azonban a cserép-szerződések alapján a szittyá törvények keményen megbüntették. A heréskedésért többnyire az

országból való kiűzés, kitiltás volt a büntetés.

A társadalom gazdagsága növekvő áruforgalmat igényelt. A kezdetleges árucseré helyett tehát korszerűbb megoldást kellett kitalálni, hogy ne kelljen egy marhacsordával fizetni egy rakomány textiláruért. Fönícia → Fönike /fenni, vagy fényi/ ország egyik nagy városában TÜR-ban /görögösen Tyr-ben/ kitalálták a pénzt, amit a népről neveztek el. (A pénz FO= znep, vagyis az-nép /esetlen a-nap/, de a magyaros népeknél a nép nevét viselte. (A nyugati pénz= pens penny és perice sem más mint a magyar pénz angolos írása.) Az első pénzek neve piaszter és kurus volt. A piaszter nem más, mint a piactér szónk, ahol az áruforgalom zajlott. A kurus eredetileg körös, azaz kerek pénz neve.

A pénz anyaga – természetesen – az arany volt, hiszen az avar-szittyá népek aranyban gazdagok voltak. Az arany maga is szittyá termék volt, mert az erdélyi „Aranyos-vidék” adta az akkori világ aranytermelésének a döntő részét. Az aranyat akkor rúdiban, vagy „szálban” /pálcákban, hármat összefonva/ szállították. Innen ered a „font” elnevezés, amit más írás technikával paund-nak írtak. Az arany „rudat” foggal megharapva „tesztelték”, majd késsel a kívánt méretűre vágták. (Innen ered a Rúpia= ha+rúpja → harapja neve, amihez hasonló a svájci Raap-pen, ami roppan, vagy ha-rapen → harapni jelentést rejtget. De az orosz Rubel némileg más, mert da+rubel= darabol, illetve az egyszerű rubel=rabol cselekményre emlékeztet.

A pénz hamarosan megkezdte „önálló” életét és mintegy ezer év múlva vezető szerepet szerzett „magának” a világon. A pénz természetrajzát azonban a szittyák tökéletesen ismerték. Tudták, hogy a szerepe nélkülözhetetlen a kereskedelemben, de a veszélye is óriási. Ezt főként annak kapcsán ismerhették meg,

hogy a pénz léte lehetővé tette a rendkívül gyors egyéni meggazdagodást. A lisztességes haszonra dolgozó kereskedő is hamarosan módos polgár lett, amde a gátlástalan és erkölcstelen emberek hamar rájöttek arra, hogy a pénzt kamatra is kölcsön lehet adni, ami azt jelentette, hogy a pénz fialni kezdett és rövid idő alatt képes volt önmagát megsokszorozni.

A szittyá-káldeus törvényhozók igen bölcsen értékelték a helyzetet és igazságosan döntöttek a pénzzel kapcsolatban. Bölcsességük megcáfolhatatlan mert nyilvánvaló volt, hogy olyan háromféle tőke létezik a természetben melyek nélkül a világ fejlődésképtelen. Ez a három tőke a következő: Az első az ember /és a gerinces hímek/ tőke, melyből az új nemzedékek származnak. A másik tőke, az ember esze-tokja /diákosan a tők/ melyből minden tudomány ered. A harmadik tőke pedig a növényi tőke /törzse torzsa/ ahonnan az ételmünk sarjadt. A keleti bölcsek azonban azt is jól tudták, hogy mind a három tőke múlandó. Születik, fejlődik, működik és szolgál, majd elhal → meghal.

Felfedezték azonban azt is, hogy a pénztőke mesterséges – és ami miatt elfogadhatatlan – teljesen természetellenes. Ennek ugyanis több ismérve van. Először is a tőke hímnemű /a bika tőkét szimbolizálja/. Ennek okán a borja /arany-borjú/ vagyis a pénz-kamat „születése” is természetellenes. (A szittyá-káldeus mitológia szerint az ő turáni istenük a Fehértő, tehát a nő, vagy anyaisten. A zsidó isten viszont hímnemű /Elohim= Éő-hím/. A babiloni korban viszont a zsidó isten jelképe a Bika volt, aminek kultusza a királyok korában lett betiltva és szobrai, képei el lettek távolítva a vallási helyekről.) A zsidó Ótestamentum szerint, a „bikaisten” vezette ki őket Egyiptomból. Azt írja ugyanis, hogy a zsidók Áront, /Mózes öccsét/ arra kényszerítették hogy készítse el annak az istennek az arany szobrát, aki kivetette őket

4 A görögnek mondott kamat-os szó fáradságos munkát is jelent. A tőke kamat ugyanis a munká-
-árát a megkereséssel együtt követeli. Az ókorban ez a tőkének a minősítették.

Egyiptomból. Az Aranyborjú tehát az Aranybika fia, aki a szittyá vallás szerint természetellenes jelenség, de Mózes szerint is hamis isten. Az ő imádatát egyébként a biblia is szigorúan tiltja.

A pénztőke-kamat⁴ emberiség és természet ellenessége azonban jóval károsabb a fentieknél. A pénz-tőke /a bika pénzes-zacskóvá kikészített „tőke”/ az a bank-jelkép, melyben az aranyakat tárolták a középkori tőkések. A tőke- és a borja /a kamat/ – természetellenes módon – örök életűek. A „bika-tőke” tehát az első életellenes abszurdum. A pénz „tőke” ugyanis az élő-tőkékkel ellentétben nem hal meg, hanem „örökké él”. A mesterséges emberi termékek /produktumok/ ugyan az embernél tovább élnek, de pusztulnak és „leamortizálódnak”, tehát értéktelen lommá → rommá válnak. A másik abszurdum viszont az, hogy a pénz-tőke minden más emberi alkotással ellentétben állandóan nő és gyarapodik, azaz egyre hatalmasabb lesz. Az ember által kitalált pénz-tőke tehát nem csökken, hanem állandóan fial, ami rendkívüli előnyöket biztosít a tulajdonosainak. Ők pedig jó két ezer év óta fokozatosan megvették az egész világot. A harmadik abszurdum pedig az, hogy a pénz értékmérő eszköz helyett „önálló érték” vált és az emberek döntő része nemcsak istenként imádták, hanem majd mindenkiben feje tetejére állította az erkölcsi rendet. Magyarán azt, hogy az igazi nagyságot már nem a szellemi és erkölcsi kiválóság határozta meg, hanem a pénz és vagyon. Akinek ugyanis sok a pénze, az szinte mindent elért, mert szinte mindenkit meg lehet venni. A fiatalok példaképe tehát nem a tanulás, a tudás és a munka lett, hanem a „mindenható pénz” mindenáron való megszerzése és annak gátlástalan használata.

A fényi-fenni /fennicál/ szittyá bölcsek ezzel már akkor tisztában voltak. Elhatározták tehát azt, hogy a pénz uralmát megakadályozzák. A mesterséges – a negyedik – pénz-tőke el-

lensúlyozására ugyanis feltalálták az ötödik töket, a fatöket. Megtiltották tehát a kamat bevezetését és a pénzrel dolgozókat /a kereskedőket és a pénz-vágókat, pénzváltókat/ szigorúan megadóztatták. A kamat alkalmazását uszorának minősítették és betiltották. Az uszorásokra pedig kemény büntetéseket szabtak ki. Az uszorát először csak az ujjaiuk majd a keziük, sőt karjuk levágásával büntették. A sokszorosán visszaeső uszoráért azonban fővesztést is kiszabhattak.

A szittyá népeknél a pénz csak értékmerő és csere-eszköz volt, melynek csak olyan ára volt, mint amennyit az arany darab /font, rud/ önmagában ért. A kölcsönadott pénzért pedig nem volt szabad kamatot kérni, így a kölcsönt nem haszon fejében, hanem bizalomból az emberekben megbízva adták a rászorulóknak. (Ezt a nyugati nyelvek ma is „igazolják”. A hitel /amit bizalom és hit fejében adnak/ ugyanis = kredit, ami a magyar kére-det → kérd- itt kifejezése. A hitel tehát a magyar-latinos hinni = credo /krédó/ igéből származik. A hitel = kredit = kéréd + alhitt visszafizetési ígéret. Remek szittyá szó az angol üzlet = bussinesz /biznissz/ is, ami bizony = biznis, azaz bizni-hisz, tehát a bizalom szó rontott írású, kifejezése.

Még ennél is meghökkentőbb azonban a kamat nyugaton népszerű neve, az interest, amely még ma is tükrözi a szittyák tisztességét és erkölcsi nagyságát. Ez a szó ugyanis kifejezi a soha nem fizetett tökete-kamat szittyá-magyaros „kiegyenlítését”. A kamat neve /hiszen tilos volt pénz adni/ sok nyelvben = interest és interes /interesz/ „ami FO = szeretni. A szittyák kölcsönadott pénzéért járó „kamatért” tehát hajdan csak szeretet járt. Aligha véletlen az, hogy nálunk a kölcsön megadáskor szinte kötelező volt azt mondani, hogy: Az isten fizesse meg! Ezt a szellemiséget tükrözi a kamat, vagy járulék másik idegen neve a procent is. A procent ugyanis az a+pro-szént = apró szent, hiszen ez az aprópénz ősi elnevezése volt.

PÉNZ ÉS FÖNÍCIA

Az emberiség jól tudja, hogy a pénzt Fönícia népe „találta fel”, de azt már nem sejtik, hogy ezek a föníciák kik is voltak. Sajnos még napjainkban is úgy beszélnek róluk, mintha marslakók volnának, akik „varázsütésre” jelentek meg a bibliai őskor keleten. Azt a tény azonban, hogy ezek a föníciák = föníciák, illetve fényiek, vagyis a napisten népe voltak, nem szívesen elemzik a mai tudósok. Hát még ha azt is el kellene fogadni, hogy ezek a föníciák ősi szittyá, vagyis olyan hun-avar népek voltak, akik az emberi kultúra sok alapelemét „találták fel”. Ezt a nézetet ma „zsigerből” elutasítják mindannak ellenére, hogy a Föníciával kapcsolatos számtalan kifejezés csak a magyar nyelvben kap közérthető és egyértelmű magyarázatot, fogalmat. A szavak egy része világosan beszél: hiszen ami „fenn” van, tehát a csillagok és a nap, az „fenni → és fény”. (Ezeket az alap-szókat azonban a nyugati nyelvek a saját „rontott írásukkal” phen és phenni avagy phön → fön és phöni → föni torzulással örökítették meg, bár ezek is magyarul beszélnek).

A szakemberek azt jól tudják, hogy a latin Phoenicia, illetve a görögös Fönícia, a nap-tisztelő népek híres „levantei” országa valóban Fény-ország. Erről pedig a magyaros szavak még ma is tökéletes vallomást tesznek. A görög phen = fen, vagyis fenni, illetve a fény-t jelentő magyar szavak torzításai. A Phenicia név pedig magyarosan Fényice, vagy Fennike jelentést hordoz. A latin phoeni = „föni” alak azonban egy másik magyar szó jelentését örökölte meg. A tűz energiájának és a felesugárzó fény hatásának a gyakorlati eredményét a főzést, tehát a föni = főzni → forralni igét. Az ország Fönícia neve tulajdonképpen Fönike, (C = K, IA = E.) a forró → fővő → fenti erők

országa, tehát a Nap-országa. A főni és főnni /fenni -i fény/ szavak „fizikai összetartozása” csak magyari eredetük értelmében beszélendők. Nem kétséges az sem, hogy a Földközi tengeri farró szél mai „Fön” neve is a *fenni* és *főni* → hevíteni képes légáramlatot jelent.

Fönícia nevét és népét sokféleképen határozták meg. Nevét részben a datolya ógörög nevéből a= *poinix*-ről vették, míg mások a vörös ember= *fainix* jelzőből nevezték el a fönicieket.) Tudjuk azt is, hogy Egyiptommal, Kaldeával, Baktriával, de főleg Karthágóval szoros kapcsolatokat tartottak fenn, de valójában az egész világot behajózva kereskedtek. Herodotosz i.e. 2750-re teszi egyik legősibb városuk Túr, /ma Tyr-us megalapítását. A dúsgazdag ország elpusztulása viszont Nagy Sándor rabló-hadjáratának eredménye volt.

Leghíresebb városaik a következők voltak: Arvad=*Árpád*, melynek nevét még több más ország városa is viselte abban a régióban. Biblo-ból eredeztették. (egyiptomi rajzokon valóban vörös-barnának ábrázolták), amely Babel=*Bábolás* nevét kapta. Tyr városa, *Túr*-/turáni/- eredetet jelez. A legfontosabb a mai főváros Beyrut, melynek ősi neve= *Beritos*, ami a Vérítós → Vérivós= a vérszerződöket jelenti. Az ilyenek ellenére Fönícia ősi nyelvét is képtelenek beazonosítani, vagy meghatározni. Szokás szerint elsősorban sémi-, héber-, vagy arameus eredetről beszélnek, amit most ó-héber nyelvnek tanítanak. Amide az arameus nyelv az ősi szittyia-magyaros nyelv lehetett, melyet a sumér →szemere- akkád törzsek beszéltek. Ennek az úgynevezett bibliai „egy-nyelvnek” lehetett az egyik változata /idiomája/.

Fönícia vallása a napvallás volt, melynek főistenei *Baal*, melyet *Melkárt*-nak⁵ neveznek és *Astarté* istennő, aki „bástya-koronát” viselt. *Tanit* istennőjüket pedig Artemisz társának tek-

⁵ MELKART isten eredetileg a Trák Melik, vagyis a trákok királya volt. A trák szó azonban a türük /T-R-K/ turániak egyik női királya, az utókor belőle csinált egy kegyetlen istent.

intik. Baal a mi *Báj*-istennőnként jelenti, akárcsak *Astarté*, aki *Astar*= Östör → Östen jelentést hordoz. Az ő bástya-koronája, az avar eredetet jelzi. A *Tanit*-nevet aligha kell magyarázni, mert a tudás istennőjéről van szó.

A Föniciával kapcsolatos nevek a mai fogalmazások szerint pontatlanok és homályosak. Egy a közös bennük, rendszerint majdnem minden elnevezés magyarul értelmezhető, szólítható. A fenti nagyon tömörített „etimológiai” eszmefuttatás értékelése után, vagy ellenére, ki kell mondani, hogy az ókor történésez tudósainknak nem ártana elgondolkozni egy szembeszűkö tudományos alapvetésen /törvényen/: Azon tudni illik, hogy világméretű, tehát rendkívüli eredményeket /találmányokat, magas technikákat, tudományos tételeket stb./, csak *olyan* társadalom képes létrehozni, mely sok száz- /esetlen sok ezer/ éves kulturális hagyományokra támaszkodhatott. Világraszóló eredményeket ugyanis csak hosszú időn át folytatott, magas szintű kulturális tevékenység /pld, oktatás/ hozhat létre. A föníciaiak tehát nem „lőghattak” az ókori levegőben, mert nem egy „egyedien” különleges nemzetség voltak, hanem egy magasan művelt szövetségi rendben élő társadalom szerves része, sőt annak a csúcsteljesítménye lehettek.

A következő kérdés már kötelező: *Volt-e az ókorban ilyen társadalom?* A válasz igen, de vajon az egyiptomi, a görög, a sumér-akkád, vagy az atlantisi társadalom volt-e az? A válasz nem, mert az már kiderült volna a korabeli „tudósításokból”. Az látszik valószínűnek, hogy létezett egy „titokzatos” társadalom, melyről -ma még nem nyilvánvaló okok miatt- nagyon keveset tudunk és azt is rosszul. Az ókor-középkor fordulóján azonban sok olyan nép volt, kikről jószerint „semmit sem tudunk”. Ilyenek voltak a Rómát veszélyeztető punok, akik a „semmitől jöttek” majd el is tűntek. Ilyenek voltak a pártusok, a vandálok és a vikingek. Ilyenek lehettek a fenicieket is, de főleg ilyenek

voltak a szittyák. Kik voltak azonban a szittyák?

A szittyák azok a népek voltak, akik már Hammurabi korában is léteztek. Azok, akik a Nagy Szkitiát /Nagy Szittyországot/ működtették. Azok, akik a kis-Szittyá hant /Sciticat) létrehozták a Kárpát Medence, Bulgária, „Románia” és Besszerábia területén. Azok, akiknek a nagy titkáról a görög Theofilakos Szimokatta azt mondta, hogy „Szittyák minden más népnél műveltebbek”. Ha pedig ilyenek voltak, – márpedig azok voltak –, amit a leningrádi múzeumtól kezdve, a budapesti, bécsi, és német- francia egyházi kincstárakban hemzségő ötvös kincsek magas műszaki és művészi színvonala ma is csalhatatlanul bizonyít.

A következő kérdés nem lehet más, mint az, hogy „Akkor miért nem tud erről a világ annyit, amit a „teljesítményük” jogosan megkövetelne?” A válasz aligha lehet más, minthogy: *Uraim itt valami nagyon nem stimmel, de immár 4 ezer esztendője. Nem bizony és ezt az abszurdumot kellene valahogy megmagyaráznom. Ez persze szinte lehetetlen, de most mégis megkísérelm a lehetetlent:*

FÓNÍCIA, VELENCE ÉS SALAMON

A hajós népek avarok és mórok voltak, bár a két név ugyanazt jelenti, csak más írástechnikával írva maradt ránk. Az awar= amar → a mór. A tenger „mindenütt” mór: Latinosan= mare- mar= tenger, német= meer, ami oroszul= more.) Ezek a népek szintén több nemzetségből álltak, így közéjük tartoztak a punok, kiket főleg Karthágó révén ismerünk, kiktől többnyire csak azt tudjuk, hogy Róma ellenségei voltak. Hogy miért volt, miből keletkezett ez a két – egyébként rokon – avar nép közti

engesztelhetetlen gyűlölet? Arról nem igen szól a krónika. A fantasztikus szervezési és hadi teljesítményükről viszont kapunk néhány pillanatképet. Mindenki előtt ismert az is, hogy Hannibál pun hadvezér elefántos-hadseregével átkelt az Alpokon és megjelent Róma előtt. Érdekes módon azt senki sem kérde, hogy a mai Tunisz területéről indulva, miként is keltek át a a Földközi tengeren és hogyan jutották át az Alpokon, hogy a rómaiak hátába kerüljenek. /Nem volt ez elképesztő teljesítmény 2000 évvel ezelőtt?

A punok alapították azonban az ibériai „spanyol-gyarmatokat” is. (Igen, hiszen az eredetet a szavak is bizonyítják. A latin *Spain* /S-P-N/ szó FO= náps= népes, vagy *napos*. Ámde előre-olvasva= a SPAIN= ős-pain= őspun. (A dunántúli avarszabírok „latin” neve *pannon* volt, ami FO= nap + h-on= *naphon*, vagyis naphoni. Ennek szinonimája a *Nippon*, ami szintén → *Naphon*. Zászlajukon ma is ott van a nap jelképe.)

Ők, – a föníciai punok – alapították azonban Velencét is, amit ma Veneziának hívnak az olaszok. A VENEZIA viszont= *Fenezia*= Fenecia, vagyis *Fönícia*. Ezzel pedig azonnal kiderült az ősi rokonság ténye. Velence azonban valaha a *Venezia-Giulia* tartomány fővárosa volt. A lakói pedig a *venetek* voltak, akiket rövidítve *vent*-eknek majd *vend*-eknek hívták. A Venezia Giulia elnevezés egy másik magyaros olvasata= Venezia → Fenezé= *Fényező*, a Giulia= Gyúlja → *Gyúló*, tehát a fényező= fénylő és gyúló ország= Napország. A „Szt”.. Márk= Marcus= Mór+kus, a mór avarok istenét képviseli, és a velencei oroszlánok a szabir-avarok címer-állatai. (Shakespeare *Othelloja* is a fekete-avarok egyik vezérének történetét mondja el, aki nem birt az „Édes-Démonával” = Desdemónával).

Velence magyar neve azonban rendkívül intelligens, mert elárulja azt is, hogy a folyók mentén élő avar-mór népeknek volt

egy érdekes szokása, nevezetesen az folyó, tavak /tengerek/ vízébe építettek várat, amit ők menedéknek tekintettek. Ezt úgy alapozták meg, hogy kikotorták az iszapot, melyet kihordtak a leendő építmény területére, ahol az leülepedett. A víz ugyanis elszivárgott és megmaradt a meglehetősen tapadós és kemény alappá vált üledék. Ezt a műveletet fölöntésnek nevezték, a hely neve pedig ennek következtésben fölöntös, vagy fölöntő lett. Ez a fölönté → felönt szóból torzult ki a Felönc → Felenc és Velenc → Velence. (Tudnunk kell arról, hogy a négy ajkhangunk, a Bé- eF- Pé- Vé egymást – szinte teljes értékkel – helyettesíteni voltak képesek. Pld: Aki Vásárol, az Bazárol, vagy Pazarol. Aki Mérkőzik, az Ver/e/kőzik, az Birkőzik. Bele, Mellé és Vele ugyanazt mondja. Ami Málik, az Válik, aki Marasztal, az Váraszt, a Vendéglő = Menedéklő, a Vendég tehát Menedék-et talál. Stb.)

A mai Isztanbult, később Konstantinápolyt kelet Velencéjének hívták. Teljes joggal tették, mert eredeti neve Velence volt, kicsit más „helyesírással”, mert Bizáncnak hívták. Csakhogy a Bizánc név a vizöntés műveletét fejezte ki. A fenti „szabályszerint” ugyanis a magyar víz = bíz-ként jelenik meg sok helyen. A spanyol „Bizcaya” öböl, a Víz-kaja = Vizek-alja. Az ősi bizánci állam neve *Bizantia* volt, ami Vizöntia = Vizöntő elnevezést hordoz. (A Bizánc szó úgy lett Vizönc, hogy a mai T-ből Tz = C, sőt K is lehetett. Pld: a románoknál a Cirják = Tirják, Galac = Galati, Stb. A magyar Ö-Ő betűk helyett pedig A-t írtak. Pld: Örmény = arméni, árisztom = őrltem, a fegyverraktár = Arzenál = Őrzenél. Stb.) Az elegáns „görög-nevű” Bizánc tehát „szabályszerűen” lett *Vizönc*, majd = Vizönt → *Vizöntő*.

Az olasz Venezia → Velence neve németül: VENEDIG. Aki ismeri a „práczkizmust” az tudja, hogy ennek az alapelve szerint, az őserdelti nevek és szavak, így az ősi földrajzi elnevezések, valami nagyon fontos alapvetést fejeznek ki az adott helyel

kapcsolatban. Ez eddig is kiderült, a Velence – Venezia – Bizánc szavakkal kapcsolatosan is. Ha tehát Velencének Venedig a német neve, az nem véletlen, hiszen a „németek” is hun-avar népek, így szavaik is azok. Ez így is van, hiszen a jelenlegi Velence, az ókori írások szerint is azért épült, mert az őslakók a rendszeres rabló-zsákmányoló támadások elől egy mesterséges szigetre menekültek.

Az ősmagyar nyelv intelligenciája pedig kizárólag a szavak hajdani értelme alapján világossá tette a Velence → Fölöncse jelenséget, de az is kiderült, hogy ez a megoldás a *menedék* = *vendég*, tehát németül = vendig = VENEDIG nevet kapta, amit a német szótárak máig is megőriztek.

Nem ide tartozik – legalább is nem a szűken vett Fönícia-témához, mégis el kell mondani mert elképesztő „irracionális” összefüggések jelentkeznek Velencével kapcsolatban. Már nem emlékszem pontosan, hogy miért, de feltűnt, hogy a mi Velencei tavunk partján lévő Velencének a közelében található Oroszlán városa. A különleges szó-összefüggéseket azonnal regisztráló agyi kompjüterem azonnal jelezte, hogy Európában három hasonló város-pár létezik. Az egyik a francia Velence = Valence közelében van Lyon = Leo = oroszlán, ami a város címer-állata. Amde a belga határ közelében is van egy Velence = Valanci-ennes, mely a Laon város közelében van. A „spanyol” Velence = Valencia mellett van egy Falencia város, mely a Leon = oroszlán nevű tartomány és egy Leon nevű város közelében van. Az olasz Velence „felett” az Alpokban van Lienz = Lion-c, ami szintén az Oroszlánt jelenti, akár csak a Duna menti Linz, melynek neve az oroszlánt jelentette. A kelet Velencéje = Bizánc közelében is van egy Oroszlán, amit „Trójának”, azaz Ilion-nak, → A-lion-nak neveztek.

A fentieknél jóval több ilyen „város-pár” található Európa szerte, de ezzel bárki találkozhat, ha a térképet alaposan tanul-

mányozza. Trója neve egyébként ugyanígy jelen van szinte minden európai országban, hacsak a helyi írásmód alkalmazása el nem tüntette időközben. Ilyen a francia *Troye*, vagy *Troyes*, amit ők ma Troá-nak ejtenek, vagy a bolgár *Troján*, illetve a dáciai *Traján*, illetve az erdélyi *Torja*, amik eredetileg mind trója és trójai volt. Érintetlen formában maradtak azonban fenn, a Prága melletti *Trója*, mely Tábor /T-B-R/ mellett van. Az olasz csizma „sarkában lévő” *Trója* viszont Túri és Sibari /Szibar=Tibar /T-B-R/ → Tábor/ városkák mellett. A portugál *Trója* pedig Lisszabontól nem messze található.

FÖNÍCIA, a pun-avarok országa tehát a hun-avar szittyá népek legfejlettebb közel-keleti állama volt, melynek egyik főtevékenysége az építés és a másik a tengeri kereskedelem. A korabeli írások szerint az egész akkori világgal kapcsolatban voltak. A Biblia szerint Dávid és Salamon zsidó királyok is az ő hajóikon folytattak kereskedést. (Úgy tűnik tőlük tanulták azt meg.) Máskülönb a punok, illetve a föníci király „Hirám építette fel Izráelt” és a Jeruzsálemi templomot, valamint a királyi palotát is, hiszen több tízezer föníci dolgozott Izráelben. Mit is ír erről a krónika? „Megszámláltatá azért Salamon minden idegen férfit Izráel földjén: ...Hetvenezer teherhordó, nyolcvanezer favágó, és pallérok háromezerhatszázán, összesen 153.600-an valának. (II. Krónika 2/ 17-18.)

A zsidók tulajdonképpen már a kész épületekbe költöztek be. „Lőn 20 esztendő múlva...felépíté Hirám azokat a városokat, melyekbe Salamon Izráel fiait telepíté oda. (II. Krónika könyve 8. 1-2.) Sőt –a jelek szerint– ő tette gazdaggá Salamont, mivel az ő hajóin szállították neki a kincseket. „Hirám küldé hajókat Salamonnak és azokon hoztak aranyat, drágaköveket, ébenfát, elefántcsontot, stb”. 12 Sámuel könyve 8/18./ Így aztán: „Salamon király gazdagságban felülmúlta a világ minden királyait.”. (II Krónikák könyve 9/21.)

Ha pedig a föníciak ilyen „könnyen” építették fel a máig is csodának tartott Salamoni épületeket és hajóik egy részével dúsgazdaggá tudták tenni a zsidókat, amit ők azóta is a legfényesebb karként emlegetnek, akkor feltehetően ők maguk sem voltak szegények. Nem is, hiszen a kereskedelmet is ők „találták fel” és a zsidók az ő segítségükkel lettek gazdagok. Az pedig már „evidens”, hogy annak a nagy áru-csere forgalomnak az elősegítése érdekében alkalmazták a pénzt, amit szintén „ők találtak fel”. Azt azonban nem igen említik, hogy a föníciai pénz tulajdonképpen csak jelkép /ígérvény → fizetési ígéret/ volt, amivel az áruk értékét fejezték ki. A pénz maga nem volt áru, így nem is lehetett értéke, ezért pld, a kölcsönadott pénzt „egy az egyben”, tehát kamat nélkül kellett visszaadni.

Ezt a rendkívül fontos törvényt, amely tökéletesen összevágott az ősi szittyá erkölccsel, drákói szigorral tartatták be. A pun-szittyák pontosan tudták, hogy a pénz egy igen veszélyes eszköz. Olyan eszköz, mellyel észrevétlenül lehetett lopni. Olyan eszköz, amely -megfelelő helyzetbe hozva- jogszerűvé /törvényessé/ tehetette a rablást, sőt az emberek, népek teljes kifosztását is. (Ez akkor következett be, amikor a pénznek „termő-tőke státust” adtak. A termő-tőke → pld, a szőlő-tőke ugyanis, gyarapodik és növekedik. Az új „törvény által biztosított jogi-helyzet” következtében a pénz-tőke is növekményt hoz létre. Ezzel tehát a tőke-kamat is törvényes „bevételnek” minősül.)

Az akkori törvények szerint azonban a pénz kamatja lopásnak számított, hiszen a kölcsönadó a „tőkéért” több pénzt /tőke+kamatot is/ követelt, amivel a kölcsönvevő vagyonát rövidítette meg. Ezt a veszélyes műveletet valaha külön szóval

minősítették. Ez volt ugyanis az UZSORA /latinul= *usura*, magyarul= ny+uzóra= *nyózas*, amiért példás büntetést szabtak ki. A kismértékű kamatszedést az uzsorás egy, vagy több ujjának a levágással büntették. A nagyobb kamat-rablást azonban a kéz, vagy akár az egész karnak a lecsapásával torolták meg. A visszaeső uzsorások büntetése azonban a *fejük levágása* volt. Ezért is nevezték a kamat-uzsorát *kapitális*, vagyis főbenjáró bűnnek.

PARAZITÁK ÉS A PARAZITIZMUS

Az ősi szittyá törvényhozóknak tökéletesen igazuk volt, hiszen ők tisztában voltak az élőlények, így az emberek „önző” minőségével is. Ezért tudták, hogy kétféle élőlény, vagyis kétféle ember is létezik: *Az értékteremtő és a parazita*. A hun-avar-magyar szittyá népek mindig is *fizikai (és szellemi) értékteremtő tevékenységet folytattak*. A sajátjukból tisztességgel adóztak a köznek, de más vagyonát /háborút kivéve/ soha el nem vették. *A parazita viszont – lett-légyen az, – növény, állat, vagy ember, mindig a mások által megtermelt értéket igényezett ellopni*. Ez az érték a növény és állatvilágban a vér és a növény-leve volt, melyet a *növényi paraziták /az aranka- és fagyöngy-félék stb./* ugyanúgy a *kiszipolyozással* szereztek meg maguknak, mint az *állati paraziták*, a bolhák, szúnyogok, böglyök stb.

Ezeket a parazitákat azonban a szipolyozásról, a lopásról, semmiféle praktikával nem lehetett „lebeszélni”. Ha tehát a megtámadott élőlény életben akart maradni, akkor a „részakosodott” parazitáit kímélet nélkül kellett megsemmisítenie. Természetesen nemcsak az állat és növényvilágnak, hanem az *embernek is vannak állati parazitái*, mint a szúnyogok, tetvek és kullancsok. Ezeket sem lehet a parazitizmusukból „kigyógyítani” ezért az emberek az „*agyonsapást*” szokták alkalmazni, ha

véglegesen akartak tőlük megszabadulni.

Az emberi paraziták sem voltak ettől eltérő lények. Ők is pontosan úgy viselkedtek, mint a növényi, vagy állati paraziták. Rátelapodtak az emberre és *vámpirként* szívták a „vérét”, vagyis kisajátították az általa megtermelt étéket: a vagyonát. Már nem is mondható „érdekesnek”, hiszen már megszokott dolog, hogy az ősi magyar nyelv azt a baljós szót, a PARAZITÁT is a helyére teszi, azaz megmagyarázza, hogy mi is a parazitizmus?

A mai *parazita* elnevezése szintén eltorzult név, mert eredetileg *varázsító*t jelentett. A rend kedvéért ismétlem az ősi regét: *A Nap /-Istenség/ egy izzó fehérő gömb*. (A hun-magyar ősis-tenséget tehát – némileg torzítva – „*fehérő-nak*” hívták). A nap lényege pedig a tűzáradat, a *plazma*, melynek az egyik neve a *parázs* és a hő-kisugárzása tette lehetővé az élővilág kialakulását. Magyarul ezzel vált lehetővé mindennemű földi élet. Ez a *parázlás* volt tehát a legnagyobb *varázlás*, ami a világ történetében eddig bekövetkezett. Nem véletlen tehát, hogy a nap- *parázs* volt a legnagyobb *varázs*. A *varázsító*, tehát *parázsító* volt, amit latinosan *parazitának* írtak.

Hogyan is működik ez az élőlény varázsítás? Vegyünk egy közkeletű példát: A vérszopó szúnyog finoman rászáll az áldozata testére és *érzéstelenítő folyadékot* fecskendez be a „sebbe”, vagyis *elvarácsolja /-elkábítja/ az élőlényt*, majd elkezd a „vérszívást” → az „élet-lopást”. Az áldozat többnyire csak akkor veszi észre a merényletet /a rablást/, amikor a *varázsító* → *parazita* már elszállt, illetve, ha jó reflexei vannak, az elszállás előtti utolsó pillanatban még agyonüti.

A modern kor emberének is meg van a maga *ember-parazitája*, aki azonban „ma már” nem a *vérét*, hanem az „életét” jelentő *béré*t szívja el”. Ezt a szipolyozást ma a leghatékonyabban a *pénz kamatjával* tudja megtenni, ami a kapitalista-társadalomban *törvényesített járadékként* működik. Ez a mai

„rejtett lopás –) rablás” szigorúan tilos volt az ősi szittyai vallási társadalmakban. Sőt az ősi zsidó népéknél is, hiszen a „zsidó Ótestamentum törvényei” is halállal büntették a kamat szedését. („Aki uzsorára pénzt adott és kamatot vett... az halállal lakozzon” Ezékiel 18. 13.) Vajon miért létezett náluk is ez a rendkívüli szigor, miért volt indokolt akkor, és miért nem az most?

Erre ma főként az ősi magyaros szavak adnak teljes magyarázatot, amit azzal kell kezdeni, hogy maga a „pénz intézménye” maga istenes, vagyis tisztességes dolog volt, amit az is bizonyít, hogy a *pénz neve kezdetben az isten nevét viselte*, bár később már „célszerű és funkcionális”, de mindig magyaros nevet kaptak. Ez furán hangzik, de mindjárt megértjük miről is van szó.

A TŐKE „TERMÉSZETRAJZA”

A „váltópénz” /kis-pénz/ leginkább közismert neve az angol- franciás penny, amit egyes nyugati szófejtők – történelmileg indokoltan – az ősi Fönici → Phenici szóból eredve; fenni → *penni*, vagy többes számban a *pence* /*pensz*/ és a *cent*. Az /ang./ *pence* → *pensz* nyelvi eredete azonban magyarosan=*pénsz* → *pénz*. Ámde az ősi pénz /P-N-Z/ szó FO= z-np=*a nap*, tehát a „napisten” fogalmat hordozza. Ezt erősíti meg *pénz* /fr./ neve *a=cent*, amit úgy ejtenek, hogy *szent*=vagyis az „isten”. (A szittyai vallás tanítása szerint egyedül az isten → *szent*.) A rómaiak híres kis pénzének a neve volt az *As* ami= Ős, vagy Ősz, szintén a magyar isten egyik ókori nevét jelentették.

A pénz léte és szerepe tehát kultikus fogalom mert nem véletlenül viseli az isten neveket vagy jelzőket. A kamat viszont nagyon is „földhöz ragadt” fogalom, mivel a görög „kamatos”

szó egyik jelentése a szántást, a fáradságot, tehát a *nehéz munkát* jelentette. Aki tehát a kamatot követelte, illetve a kamat fejében az eredeti összegnél több pénzt vett el az ember-társától, az a fáradsággal szerzett jövedelmét /illetve annak egy részét/ vette el. Ez pedig a lopással volt egyenértékű. Az ősi törvény szerint ugyanis az erőszakos rablás, vagy a csalárd megtévesztés, illetve zsarolás azonos megítélés alá esett. Tekintettel arra, hogy a szittyai társadalmak a pénz-kamat jogos voltát nem ismerték el, annak követelése törvényellenes volt.

Ennek a tiltásnak teljesen érthető és természetelvéen erkölcsös logikája van. Alapja az a ténymegállapítás, hogy a pénz önmagában nem lehet érték, hanem csak *értékmérő*. Ennek oka ugyanis nem más, mint az a valós tény, hogy a *pénz nem „dolgozik”*, tehát nem tudhat új értéket létrehozni. Ezt marxista tételnek tekintik, de már ősi-ókori megfigyelés volt, a lényeg az, hogy igaz. *Új értéket ugyanis csak az ÉLŐ TŐKE tud → képes teremni.*

Szittyai és fönici eleink már sok ezer éve tökéletesen tisztában voltak azzal, hogy csak három féle TERMŐ (= értéktermelő, érték-teremtő) TŐKE létezik. Az első két tőke kultikus tőke. Az egyik az emberi *testnek a tőkéje /az ember tőke/,* mely az új embert, az új nemzedéket hozza létre. A másik az ember szellemi tőkéje, az ember *feje* → az *esze „tokja” /diákosan a → tők/,* melyben az alkotó gondolatok teremnek. A harmadik élő-tőke pedig a *növényi tőke*, a növényi törzsek tőkéje, melyből az új termés sarjad.

Az *isten*, vagy a természet „akarataból” azonban *„más alkotó és termelő tőke nem létezik. Más gyarapító tőke tehát nincs.* A paraziták vagy a parazita szellemiségű emberek mégis „feltalálták a munka nélküli gazdagodás leghatékonyabb eszközét a *kamatot*. Ennek a működése, működtetése érdekében azonban be kellett csapni az egész emberi társadalmat. Azt kel-

lett ugyanis elhíttetni vele, hogy létezik egy újabb tőke is, a *negyedik tőke; a pénz-tőke, Va Bika-tőke/*, azt állítva, hogy annak működtetése is munka /ez igaz/ ergó/ az is értéket → *kam- atot termel.*

Ezt a hazugságot a pénzzel rablás haszonélvezői, az „új uzsorások”, más szóval a globalisták és zsoldosaik má is hirdetik és törvénybe is iktatták. Sajnos a szolgalelkű és a primitív emberek /tömegei/ ezt még ma is elhiszik. Talán meghatja őket a – *csalásban és a tönkrement emberek kifosztásában, vagyonuk- ból való kiforgatásukban – „serényen dolgozó”* és a rablás túlha- jításában „megizzadt és szinte belerokkant” gazemberek kifáradásra való hivatkozása, panaszkodása. Elfelejtik azonban azt is, hogy tömeg-gyilkolás közben is meg lehet izzadni, abba is bele lehet fáradni. Akkor ez mentség, vagy ezt is nekünk kell megfizetni? (Sajnos a XX. századi elbirkásodott társadalmakban azt is meg lehet tenni). Az azonban ténykérdés, hogy a tőke- kamat révén könnyen megszerezhető nagy vagyon csábítása túl sok ember számára jelentett nagy vonzerőt. A tőkekamat dia- dalmas nyomulásának útját bizony a mibőlőlünk „kitorzult” segítők, a kollaboránsok és harácsolók egyengetik.

A tisztességes társadalom éppen ezért védekezésre kényszer- erült. Ezt pedig tulajdonképpen csak egy „nagyon hatékony találmánnyal”, az ötödik TÖKÉVEL tudták megtenni; a *fa-tőké- vel, a kivégző-tőkével.* Azzal amellyel – *utolsó eszközként* – tel- jesül az a bibliai parancsolat, ami szerint a természetellenesség büntetése a halál. Helyette most már azt tanítják, hogy a mod- ern kor embere a teljes szabadságot igényli, /ami már szaba- dosság/ és nem akar tudni állami korlátokról. A modern kor em- berével ugyanis elfeledtették, hogy az ősi törvény nem vélet- lenül volt annyira kemény, sőt kegyetlen. *Vele ugyanis százezrek életét és milliók jólétét,* valamint emberi méltóságát lehetett megvédeni. Érdemes tehát a Kapitalizmus szimbólumával és

lényegével a „TÖKÉVEL” a lehető legközelebről megismerked- ni. Ezt persze csak a mindent tudó szittyia-magyaros szavak segítségével tehetjük meg.

Kapítál= Capital (Csapótál és Be-Csapódtál)

Sok ember előtt ismert a franciák, németek és oroszok egy igen kedvelt háborús szava a Kaputt. Érdekes módon két T-ével írják, ami tipikusan magyar jelenség és sehol másutt sem fordul elő. Kivéve, más nyelvbe való beépülés esetét. (Pld. A merénylet franciásnak tartott szava az= *attentát* is ilyen, mert a szóból lemaradt egy Cs- betű, hiszen hát az eredeti szó *cs+attantat.* Vagyis bombák robbant. A táncjáték= balett is magyarul beszél, mert bál=lett, ahol a Tűz istennő fehér ruhás papnői bált, tánc ünnepet rendeztek.) A kaputt → /latinosan caputt szó min- denütt azt jelenti, hogy valaminek *tökéletesen vége* van. Ez ter- mészetes volt, hiszen ez a „latin” szó magyarul azt jelenti, hogy: *csapott, pontosabban lecsapott* → lefejezett, kivégzett.

A fenti cím sokak előtt akár önkényesnek is tűnhet, így a hitelességét egy más, de ma szörnyen divatos angolos alap szó- val; a *tőke= Capital* → Kapitál kifejezést szeretném bizonyítani. A *capital* → *kapital* fogalom eredetileg egy ősi szittyia „boko- rszó”, amely nagyon sok mindent jelent. Nevezetesen a következőket: *tőke, főváros, oszlopfő, nagybetű, főbenjáró bűn és a nagyszerű, remek jelző és stb.* (Azt már mondanom sem kell, hogy ez a szó csak látszólag angol, valójában egy ősi szittyia- magyaros kifejezés. Nézzük csak meg miért. Vegyük tehát sorra a sok egymásnak /angolul igen csak/ ellentmondó jelentését:

CAPITAL:

1./ = *tőke= csapítál= be+csapattál* → becsapóttál.

2./ = *főváros=capital=csapat-áll* → a hely ahol a fő csapat áll+omásozik.

3./ = oszlopfő=capital=csapott-áll, meg-csapolt-an → faragottan áll ott.

4./ = „iniciálé” =capital=kaput-áll (a bekezdés elején)

5./ = remek, pompás=capital = /angol kiejtés/ képtel=capitel= szépitel, jC=5z/, vagy kiépitel.

6./ = főberjáró bűn=capital=csapattál - lecsapattál. Hiszen a Kaputt = csapott!

Van még egyéb folytatása is, mert a Capital= csapó//tál, valakit meg-csapottál. Sőt a Capital=Csábitál=el-csábitól, hogy vegyél fel minél több hitelt. Ebből ered aztán, hogy a Capital=Chapítál=Sápitál → sápitól, hiszen Sáp-ot fizet, vagyis utólag már csak sápitozik, amikor rájön, hogy becsapták.

A kapitális jelzőnek azonban van még egy ma már elfeledett ősi szakrális jelentése. Ez ugyanis a felmagasztaltat, a felségest is jelentette. Nevezetesen azért mert ezek a jelzők az ún. Tökéleteseket illették. A Tökéletesek pedig azok a szittyá nap-vallású fejedelmek, királyok és táltosok voltak, akik egy fejfúrásos koponya műtéten estek át, mely után „kapitális” személyiséggé váltak.

A Kapitál → Capital=Csaptal fogalom a koponyaműtétet, vagyis a körbe metszett, „megskalpolt” szót is tartalmazza. Ez ugyanis a fejedelemavatáskor az első sebészi művelet, amikor a fejtető bőrt felmetszették és félrehajtották a koponya megfúrása előtt. A csapott/caputt- kaputt/ jelző tehát nemcsak a kivégzett fogalmát fejezte ki, hanem a tökéletessé tett fejedelmet, a Tökéletessé tett uralkodót is. A most még ?ismeretlen eredetű? kapitány rang angolul=captain, ami azt jelenti, hogy a /fej/ csapottan felavatott személy a vezér. Ő ugyanis a katonák parancsnoka → kapitánya. (A captain → kaptani=kapitány szavak tehát tudat alatt a legmagasabb hatalmat birtoklót fejezik ki.)

Ha azonban valakinek még kétsége volna a magyar nyelv „mindentudását” illetően, akkor engedjék meg, hogy megkérdezzem az ókor tudományos és élenjáró „világnyelvét” a görögöt. Vegyük elő tehát a görög nagyszótárt és a fenti tőke → Kapítál-témát keressük ki benne. Ha megtalálták, akkor – jól téssek megkapaszkodni – a görög nyelvben is pontosan meg fognak jelenni a meglepő magyarosan érthető ?görög olvasatok”. Sőt ráadásként még néhány egészen speciális kifejezést is megismerünk.

A fej görögül=kefalí, ami kiköveteli a „kő-fali”, vagyis a „szikla-kemény” jelzőt. Ez így is van, mert a KEFALI-szócsalád ezt a magyaros értelmet többretűen is kifejezi. Vegyük sorra ezeket: Az okos, a „nagyfejű” = kefalia, ami egyúttal a „kefalja → kiválja”, tehát a kiváló jelentést is viseli; /Kefalia= kiválja → kiváló/. A sarokkő és oszlopfő = kefalari, kőfal-ári, vagy (R= L szabály szerint) kőfal-áli kőből-álló fal-épitmény. A kefalári azonban bővizű, hegyi forrást is jelent. Nem csoda, hiszen az ilyen forrás = kőfal /-ból/ árad, tehát kőfal-ári=áradó víz. A nagy kincs és „nagyság” = kefalaió. Ez már egy szakrális fogalom, hiszen a Ke-Fal- a Jó= Kő-Bál-a-Jó. Itt ugyanis a Páros-istenséget a Ka=Kő és a Bál → Báj isteneket jelentették hajdan. (A KŐ-Istent és a BÁL /Bél/ ősiszennőt a görög mítoszokban, mint a termékenység /a teremtés/ istennőjét KÜBELE /K-B-L/ néven ismerhetjük. A héber Kabala /K-B-L/ szó viszont egyrészt jelenti a kamatot, másrészt a „fekete mágiát”, ami a szittyák páros-istenségét a Kő+Bál istenek nevének szitokszóvá tett változata.)

A bank-tőke = Kefalaió, amely magyarul a=ki-falá-jól /kifalá= kiette → felfalá jól, fogalmat fejezi ki, felfalja az emberek vagyonát/. Ámde a tengeri pérhal is kefalári. A „pérhal” másik neve azonban igen érdekes, hiszen nem meglepő módon

a pénz-halat jelenti. Ez eredetileg némileg mást, a *bér-halat*=a pénz / = *bér*/ halat jelentette. De még ezzel sincs vége a „görög-szócsalád” ősmagyar sziporkázásának. A kemény, sós sajt neve = *kefaloturi*, ami magyarul, vagy *kófal-túró* – *kemény túró*, avagy *kiváló túró* –: prima túró minőséget fejez ki. Ámde, a rakpart széle, szegélye = *kefalaska*, ami *kófalas-kallót*, tehát *kőből rakott partot* és a rajta lévő hajó kiakasztó *kallót* jelenti.

Ennyi „véletlen” talán mégsem egy „*délibábos fantázia*” terméke, mely valami nyelvészeti „*Semmiből*” került be, épült be ebbe a két nagy klasszikus világ nyelvbe. Ennek a szittya-magyaros „*csodának*” az oka nem lehet más, minthogy mindkét nyelv ugyanabból a /*kiváló-kófalas*/ forrásból merítette az ősi tudását. (Meg lehet azonban próbálni a fogalmakat nem a szittya-magyarból eredeztetni. Az angol szavakat a görögből, vagy fordítva a görög szavakat az angólból magyarázni. Előre megmondom: Nem fog sikerülni!) Ez a forrás ugyanis – *tetszike*, a „*művelt nyugatnak*” és helyi *kiszolgálóinak*, vagy *sem-ugyanaz*; Az ősi „*szittya-magyaros nyelv*”, mely az eltelt évezredek után is – minden üldözés ellenére is – fennmaradt és nyelvi csodaként ma is kiválóan működik. A magyaros ősszók természetesen minden kultúrnyelvben ma is fellelhetők, csak éppen *merni és tudni kell* az ősi szavakat magyarul elolvasni. A *curta*=kurta és a *pastor* szó pld. nem latin, hanem magyar pásztor. A *fancia* halódik = *vegeter* ige nem „*vezseré*”, hanem *véget ér*. Stb. Az ősi „*szócsaládok fura*” jelentés összefüggései pedig csakis magyarul oldhatók fel. (Az pedig a 3. Évezred talán legnagyobb csodája, hogy az ezeréve lenézett, kirekesztett, üldözött, nyomorgatott és *?rokontalan, gyökértelen*” szittya-magyar nyelv még most is tökéletesen működik. Holott, az utódnelvek megszámlálhatatlanul sok „*írastechnikai*” változtatáson mentek át és mára *rontott, eltorzított és „eldugott*” szittya-magyaros szavakkal teli nyelvek maradtak. Szerencsére,

minden torzítás ellenére ezen nyelvek ősgyökei megmaradtak és így lehetséges őket megérteni, belőlük történelmi információkat „*kibányászni*”. Amik persze csakis magyarul jeleníthetők meg. A pénz tőke fogalomkörének logikus lezárása azonban még egy fogalom tisztázását követeli meg, a tőkéből származó *kapitális* = *főbenjáró* minősítés igazságát.

Már említettem, hogy szittyák lefejezték azt, aki *főbenjáró* bűnt követett el. A *főbenjáró* bűn eredetileg csak egy volt: az *árulás*. A vérszerződéses szövetség „*alkotmányának*” utolsó „*passzusaként*” az esküt tevő fejedelem egy kutyát vágott ketté kardjával. „*Igy járjon minden áruló*” – *felkiáltással*. Ezen felül a szittyák, csak a *szándékos vérontást /gyilkosságot/* büntettek halállal. Óriási erkölcsi jelentősége volt tehát annak, hogy az *uzsorát*, a nagy *kamattal való rablást* is *főbenjáró bűnnek* tekintették és súlyosan büntették. Azt hiszem ők is a Biblia tanítását követték, amikor *halál büntetést* alkalmaztak.

A halálra ítélt *uzsorásnak* egy *fa* tőkén csapták le a fejét, melyet egy *fatálban* fogtak fel a kiömlő vérevel együtt. A *kivégzés* tehát egy *fatálás* ügy volt, ami mára latinosan = *fatális*-sá torzult. Azt hiszem ezért természetes, hogy a latin szótárban a *fatal* és *fatális* szó jelentése *kettős*; a *végzettől elrendelt és halálos*. Ez a *szigorú – kapitális és fatális – törvény volt az aranykor egyik legfőbb tartópillére*. Amikor ugyanis ezt *eltörölték*, /magyarul az *uzsora halálos büntetését megszüntették/*, majd egyúttal a *tőke-kamat* fizetését is *törvényessé* tették, megindult a társadalmi mértékű erkölcsi romlás. Ennek következtében pedig a társadalom sok ezer esztendőre *olyan „fatális pályára” csúszott, melyről korántsem biztos, hogy ki tud-e keveredni belőle*.

Az ősi „*Csapótálás*”-törvényt az ókori társadalomban az *ügynevezett „Trójai Háború”* elvesztéséig be is tartották. A

pénz-kamat uralma ezután következett be és hatalma azóta is a mai napig tart. A trójai háborúról azonban nem tudjuk, hogy valóban létezett-e, vagy csak *aesopusi tanmeséként* került az ókortörténetbe, talán oly módon mint az özönvíz. Az nyilvánvaló, hogy valaha létezett egy ilyen katasztrófa, de azt nem tudjuk, hogy mikor és hol.

A trójai háborúban, ami kétségkívül egy nagy korszakváltási jelkép, két ellentétes szellemű életforma, de inkább „élet- és vallás- filozófia” csapott össze. Homérosz és Vergilius eposza sejtelmes dolgokat tár elénk. Tétje azonban nem az volt, aminek ma látszik, nem az amit az eposzokban fejtegetnek. Nem az, tehát hogy Zeusz és Héra hívei győznek-e Trójában, hanem az, hogy a pénzkamat-uzsora hívei: a demotikus „új”-görögök, vagy a tiltói; a szittyá-elvű ógörögök maradnak-e felül?

A Babilonból gazdagon visszatért *méd-zsidók* befolyása alá került az egész közel-keleti „bibliai-régió”, majd fokozatosan elszemélyesődtek a déli görög szigetek népei. Ők lettek az új-görögök, kiket a tőkekamat urai hamar meggyőztek, az új, könnyen gazdagodó „pártjuk” javára. *A méd-görögöknek a nagy korszakos győzelmük után első dolguk volt, a kamat törvényessé tétele, ami azóta is tart. A „második csapás” viszont az ógörögök /a mórok/ legyilkolása volt. A „halott” egyik görög neve ettől kezdve a mór szó, az avaro → mórok ősi neve lett. A másik elnevezése viszont a helotá volt. Az ógörög mórok ugyanis ekkor váltak rabszolgává azaz helotá-vá, vagyis halottá. Jogfosztott, kisémmizett és üldözött mór- avar néppé.*

A görögök piros és fekete „nemzeti színe” ekkor vált kéké és a görög címeréről egyúttal akkor tűnt el az oroszlán is. A

D A görögök trójai utáni neve méd és dán lett, de a dán eltűnt és mára csak a fonák-olvasatú demosz /méd-ös/ elnevezés maradt meg. A rómaiaknak, akik Trójából származtak, volt egy tura közmon-
dásuk, ami magyarul így szól: Félek a görögöktől, megha ajandékat hoznak is. /Utalták a trójai faló
cselére/ Latinul: Timeo danos et dona ferentes. Nem a grec-us, vagy graccus= görögöktől, hanem
a danos= dán görögöktől félek. Talán Ovidiusok nem tudták, hogy kik a görögök? Tudták, ezért
írták, hogy dánok voltak. -a dor egyik szinonimája ugyanis a don-dan, /N=R szabály/

győztes médek → dánok ezennel új nevet kaptak, ők lettek az „újgörög”. vagyis a *demotikus nép*. Ettől kezdve a nép=ethnosz nevét elhagyták, hiszen az ethnos szó az esz-nos=ősnős, vagyis nőelvű fogalom volt. Helyette ezután a nép új ethnosz=dém-
osz, lett. A demosz ugyanis FO= méd+osz; az *ős-méd* elnevezést kapta^o Ez azt jelentette, hogy szemita /zsidó/, vagyis akkor *méd és „dán”* uralom alá kerültek az ógörög nemzetségek, akik megengedték, majd törvénybe iktatták a pénz-kamat uralmát. Ettől kezdve, valószínűleg *Nagy Szkithia* bukása óta (kb. 1e, 5-800) a mai napig is tart a méd-zsidók kapitalista pénz- kamat rendszere a világon.

A társadalom szétszakadását bizonyítják Vergilius *Aeneis*-e és Homérosz *Odysszeája*, de a *Nagy Francia Krónika* is. Az első kettő a trójai vereség után az Itáliába emigráló egyes nemzetségeknek (a mór- avar, tarján /talján/ és szabir- sumér /samnit/ népek) bolyongásáról szól. A harmadik viszont Priamus trójai király unokájának és 5-10 ezer fős csapatának Közép Európába, majd a Rajna és Szajna vidékére való meneküléséről beszél. Aligha véletlen, hogy mindkét menekülő csoport, az új hazájában azonnal megalapította Tróját és Iliont /az oroszlánt = leo-t valamint a Sumérok, illetve Mórok új nagy városát/ (A francia Trója – ma Troyes, Párizs királyfioról elnevezett város közelében van, míg az olasz Troja a „csizma-sarkában” található, nem messze Sibari /Szabir/ városától.)

A "PÉNZ VILÁGA" SZITTYA MAGYARUL

A részletes ókori nyelvészeti felvezetéssel azt kívántam elmondani, hogy a szittyia vallás és a szittyia népek által sokáig dominált ókori világ, először erkölcsileg szakadt két nagy részre. A szittyia-napvallás puritán erkölcsét valló népek azonban folyamatosan és többször szenvedtek vereséget a pénz-tőke uralma hatalmát szervező és megvalósító méd-zsidó vezetést elfogadó azon „közép-keleti” fegyveres erőktől, melyeknek sikerült szövetségeseket találni a lazuló szittyia-szövetségeken belül.

Európa és a „világ” sorsát ettől kezdve a pénz-kamát és a becsület harca határozta meg. Ez a harc viszont az első évezred folyamán akkor dőlt el amikor az eredeti krisztusi szeretet-vallás helyét a zsidó-keresztény vallás vette át. Ezzel ugyanis nemcsak a csatatereken, hanem a lelkekben is vereséget szenvedett a tiszta erkölcs szittyia szellemisége. (Az őskeresztény vallások /ariánus, nesztoriánus, katar, bogumil stb. egyházak elutasították a pénz-uralom törvényesítését. A zsidó-keresztény egyházak viszont ezt elfogadták és támogatták.) Ez a harc sajnos a napjainkban is tart, hiszen a globalizált tőke már az egész világot a markában tartja. Az emberiség ugyan kétségkívül már ébredszik, csak azt nem tudjuk, hogy nincs-e már túl késő?

Visszatérve a pénzhez és a pénz eredeti szerepéhez, alá kell húzni, hogy amíg a pénz pozitív feladatot látott el, a szittyia-vallás is támogatta. Ezt a pénz neve és a pénzműveletek elnevezése is bizonyítja. Mint már említettem, nagyon jellemző a pénz közsímet angol elnevezése a: *pence* és a *penny*. (Ez pld, ősi Fönici → Phenici- elnevezés, mely a magyaros eredetű fényi latinus módon *phenni=penny*.) Az ang. *pence* kiejtése=pensz,

ami nyilván=pensz → pénz. (Meglökkentő módon a „pens” mai szereplése is magyaros. A nyugdíj elnevezése nyugaton= pension, ami magyarul is telitalálat= pens-jon → *pénz-jön*.)

Ámde a pénz FO= z-nép=az nép, vagy „az-nap” → tehát a „napisten” és a nép fogalmát hordozza. A francia pénz=cent, amit úgy ejtenek, hogy *szent*=vagyis az „isten”. A rómaiak híres „alap-pénze” volt az *As=Ász*, → illetve az *Ōs*, ami szintén a magyar istent jelentette. (Az *Ász* mint tudjuk a „kártyában is” a király fölött van.) Az őskeleti pénzek nevében maradtak meg leginkább az eredeti elnevezések. Európában azonban a zsidó-katolikus vallás győzelme után a korona lett a „legdivatosabb” pénznév. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy viszonylag fiatal – a második évezredben kialakult – pénzek neve lett a korona.

A legősibb elnevezések az istenség nevet fejezték ki, mint azt a római pénz „*As*” neve is jelzi. A másik igen elterjedt elnevezés volt a „*Lira*” /livre/, ami az Istent, az élő → élő úrra emlékeztetett. A *Lira* FO= ar-il= *úr-ülő*. Ennek elterjedtsége a volt bibliai területeken alakult ki főleg az iszlám országokban figyelhető meg. (Egyiptom, Libanon, Török, ill. Italia stb). Sok iszlám országban viszont a *Rial* a pénznév, ami nem más mint a *Lira* fonákja, hangugrással módosítva. *Rial* FO= lair=*Lira*. (A *Rial* Szaud-Arábia, Irán, valamint Nepál és Kambodzsa pénze, bár itt *Riel*-nek hívják.) A napisten neve ma már többnyire a kis pénzek nevében /apró-péNZ/ maradt fenn. A napra jellemzők az izzó, a parázs és a kerek jelzők. Ennek megfelelően a középkorban a nap spanyol neve a *Sol* is divattá vált, természetesen az *i-sol*= *izzol* értelemben. Nem más azonban a japán és kambodzsai *sen*=

7 Bármennyire is hihetetlen, ez az értelmezés nyugaton is ismert. Van a démeteknél egy szótag, amit akkor mondanak, ha baj van, vagy láz valami ellen tiltakoznak! Mejer menschi, ami bizony a magyar „isten mensz” jelentést hordozza. Az ősi nyelvekben, pld. a görögben a nagy=megali=megari, vagyis magyar! A nagy/jelző a latinban is „magyar!” jelentent, amit valaha a magyar jelző fejezték ki, de a nagyobb már maior/major/ lett, ami bizony a magyar → magyar kísé eltorzult alakja. A római jogban az elháríthatatlan állapotot a „vis maior” mondattal jelezték ki, amit nagyobb erőnek fordítanak. Nagyon tévednek, mert az elháríthatatlanság nem nagyobb erő, mert annál van még nagyobb is. A „vis maior” = visz-magyar, vagyis elviszi az istent. Ez ellen pedig nincs appelláció.

(+ssen → izzón, neve sem.

A parázs mint *paras* /több helyen *para*/ néven maradt fenn pld. Jugoszláviában is. Érdekes jelenség az arab kis pénz *dirham* neve, melynek rokona a görög *dragma*. Úgy vélem ezek a legősibb nevek, melyek még abból az időből származnak amikor a nap még Mag-Ár-ként (később *magar*-, *mahar*-, *majar* , majd *magyar* - istenként) jelent meg. A maier → majer → major és a mahor → mahar, magor → magyar logikai rend szerint a magyar szó, valaha az isten egyik neve volt. A görög *dragma* FO= amhard=a-mahar-ad → a magyar /isten/ adja. A dirhem FO= mehirde= megir → megyir- megyer+ ad. (Ebbe a kultikus körbe tartozik bele az indiai maharadzsa neve is, aki eredetileg az istent jelentette. *Mahar-adzsa* → Magyar /acsa/- Atya, kinek a felesége a *Maharani*= mahar-ani → a *Magyar anya*.)

A magyar ősiszten másik neve a Fehérlő volt, mely Lő → Lú= Lov → Lova alakokban van jelen az európai nyelvekben, így a pénzek elnevezésében is. A bolgár *Leva*=Lova, a román *Leu*=Lő, az albán *Lek* is= Lók, egyaránt a Lő- istenséget jelentik. (A Lira másik olvasata a Lő-ar → Lő-úr, a Livre is=Liu-re Lő-ura értelemmel is bírnak.) Tulajdonképpen a mai „csúcs-valuta” a dollár is ebbe a körbe tartozik, mert eredetileg: a dollár FO= ú+rallod=úr-a-lód, azaz a Lód → az isten kifejezést viseli. A dollár másik olvasata= a-dol-ár → adol-úr, adja az úr. (Az angol isten bibliai neve a *Lord*, amit *Lóud*-nak → Lód-nak ejtenek. Ímé, az ősi angolban is ott van a Lő-isten. Bár időközben a *Lord* rang a főurak címe lett. (A katolikusok jól ismert kötelező köszöntése a: *Laudetur*= dicsérettessék. Csak hogy ennek a kifejezésnek a magyar olvasata jóval szebb és eredetibb. Lau-á- turi, ugyanis= Lód-a-túri, tehát istened a túri-Lú (a Turul), a turáni isten.

A nap /-isten/ kerek alakja megihlette a pénzt elnevezőket, mert számtalan név utal erre. Mindenek előtt a török=*kurus*, ami köröst → kereket jelent, de nem más azonban a magyar

garas sem, amely szintén a gör-ös /körös/ volt, de a görögben ő-betű nem lévén=garas lett belőle. (NB: Örmény= arméni, áris-tom=öriztem, stb.) Ennek a garas-rovás-jele volt a G-R-S, amit sokféleként olvastak és irtak át. Ebből lett a lengyel *grosy* és az osztrák *grosch-en*. A brazil *Cruzeiro* sem más, mint Köröz-Itó → a körözve feliratozott érme.

Az ősi nő-istent jelentik azonban fonákjáról a spanyol *peso*, a kambodzai *kip*, a számi *pias* és a nepáli *pice* is. A *peszo* FO= ő-szép, *kip* → cip= szíp, a *piasz* FO= szaip → szép-szíp, a *pice* → pisze FO= e-szíp. (Aki *pisze* az FO= is szíp. A szíp-szép jelző pedig a szép, kisorrú, hun-magyaros lányokat és a Túri istennőt idézi fel. A közismert *piaszter* is erre emlékszik, mert a *piaszter*= szép-tér, azaz Szép Túri. Amide már egy egészen új fogalmat is kifejez, mert a *piaszter*= *piacter*= a *piactér*, de inkább *piac-túri*, a nőelvű népek piaca. (Ami mai magyarul is helyt áll, mert *piac* FO= csap, vagy *cap* → *kap*, hiszen tenyérbe csap, vagy a pénzéért árut kap.

A nyugati országokban azonban a legnépszerűbb elnevezés mindmáig a *szent*, amit többnyire *cent*-nek írnak, de helyesen *szent*-nek ejtenek, mint a franciák. Rajtuk kívül még tucatnyi más nép is mint *cent*, *centesimo* és *centimes*-ként stb. használ. Mégis innen távol, az észtek aprópénze is= *szenti*. Hasonló tartalmú istennév a skandináv *Öre* is, ami az *ört* → az *örzö* istent, vagy az *Úrt* jelenti. Nem véletlen azonban az sem, hogy az első „világpénz” az *EURO* is innen nyerte a nevét.

A görög mítoszok szerint Agenor föníciai király lányát, Zeusz főisten egy bika képében rabolta el. Ezt a történetet azonban a szittyá- magyaros gének egészen más keretben adják nekünk tudtul.

A föníciai király Agenor, természetesen a Napisten volt. Fönícia= fönnike, a fönti → fényi ország a „hős-tér”=öster volt, ahol az Égi-úr, – pontatlanul – az Égen-Úr /torzító írással= Agenor/ volt a király. Az ő lánya volt a Hölönő /szép Heléna/, más szóval, a Fehérlő aki az „európai szittyák” Öranja, Őt „akkor” Őr-ipának neveztek. (Hajdan az ipa → apa szó a nőt jelentette. /ipa= anyós/. Az Őripa → Őrapa név később latinosan Európa lett.)

A trójai „Égi háborúban” győztes ím-isten /az-Ős= aZ-Eus/ a Ze-us, felvette a zsidó isten Bika alakját. Ezzel fejezte ki, hogy ő a Fehérlő győztes ellénefele. A görög-héber Tőke, a Bika képében elrabolta Európát, vagyis azt a földet, amit az istenlánya, az Őripa szimbolizált. (Az arya hajdan neve aba, majd apa és ipa lett, amit az abbé – pap név őrzött meg, hiszen ő is szoknyás.) Nem véletlen az a jelenség sem, hogy Európa neve francia nyelven= Örop, /ör-apa/ és angolul Jurop, vagyis Új-örapa /valójában Öranja/. A szittyá Fehér-Lovas-biradalmak veresége után, a pénz=Bika Tőke uralmát hozta át Európába is. Ez a fokozódó kiszolgáltatottságot hozó /csapótál nélküli/ kapitalizmus viszont a mai napig is rabságban és gúzsbakötve tartja Európát, az ősi Őr-anyánkat. Rabsága egyelőre nem ér véget, legalább is erre utal az a tény, hogy a finác-kapitalisták egyesíteni kívánták az európai pénzeket, hogy ezzel is tökéletesítsék a kizsákmányolást. A tőke pénz neve azonban már változást jelez, hiszen az „Euró” az Őr-Ős-t, a régi istennőt jelenti. Nem véletlenül fokozódnak azok a mozgalmak, melyek az uzsora-kapitalizmus ellen szerveződnek világszerte.

Meglepő módon az aranyból nem, illetve alig lett a pénz név. Csak egy-két országban, mint a lengyel Złoty ami a szláv zoloto, vagy zlato= arany szóból keletkezett. Az arany azonban a fonákjáról olvasva, még ma is divatos a déli országokban. Ez a

Dinár → dynar elnevezés, ami FO= a+ rany-d=aranyod → pénz, jelentést takarja. A latin= aurum, a spanyol= oro, a német, angol= gold és geld nincs jelen a „név-piacon”. Az arab-örök piaszter bezzeg igen, ami nem csoda, mert mint kis pénz állandóan a piac-téren volt. /Piaszter= piac-tér/. Vannak azonban olyan elnevezések, melyek az aranyat és a pénz értékét, vagy más tulajdonságát jelentették.

A márka /M-R-K/ viszont= mérke, mellyel mérik az értéket. (A márka szó sem pontatlan, mert a marka= marka → marok szót is felidézi, ami valaha szintén mérték volt. A magyar nyelv utánozhatatlan nagyszerű szójátéka fejezi ki ezt is: A kar FO= rak, a kér végén karom → köröm /K-R-M/ van. A karos és körmös → karom-os kéz FO= marok, → markos. A marokkal viszont mérek → mérnek. Ha valámm nincs, akkor pedig szépen FO= kérem. (Tetszenek látni és tudni, mi volt az állítólagos nomád és barbár őseink szórakozása? Olvassuk el figyelmesen az előző kifejezést: Szórakozás= szó-rakozás, vagy a szó-ragozása. /Mennyi, de mennyi véletlent produkál a magyar nyelv még most is!)

A pénzzel kapcsolatban sok mindent megfigyeltek az emberek, így ezek az ősi jelzők és szavak magyarul „élvezhetők” és csakis magyarul érthetők. Nézzük őket sorban: A spanyol pénz neve a pezeta, ami magyarosan=pezető → fizető. A zsidók pénze héberül a kesef, ami FO= feszek → veszek. (A német üzlet=„gescheft” → kiséft is innen ered.) Az izraeli pénz neve= shekel, ami magyarul= sekély → vagy csekély. Az osztrák pénz a schilling= ami csiling → csilingel. (A pénzváltás nyugaton= change /csendzs/, holott a helyes kiejtés= cseng illetve= csensz. Az aranyat ugyanis megpengetik, vagy megharapják.) Nevezetesen úgy mint az oroszok, hiszen a pénzük a Rubel, ami ugyan elsőre a rabol jelentést idézi, de valójában egy elkopott H- betűt visszatéve= ha-rubel= harupel → harapol jelentést rejt. Akár

BANKTÖKE NAGYAR TITKAI

A magyar ősnyelv egyik csodája abban jelentkezik, hogy a mai rontott világ sem tud nélküle *megszólni*. Az ősi szittyahun-magyar nyelvnek a gondolatát is zsigerből elutasító nyugati és honi kultúra szinte minden *újnak és frappánsnak vélt sikerszava* és kifejezése csak az ősi magyaros gyökereknek megfelelően alakulhat ki. Ez azt jelenti, hogy bármely jól hangzó „PR” /piár/ – azaz propaganda – szakkifejezés csak akkor hatásos és népszerű, ha magyarosan, tehát az ősi szittyai szellemiségnek megfelelően fogalmazzák meg. Ez talán megdöbbentő megállapítás, ami ma még nehezen hihető, de igaz. Vegyünk egy sor példát, mert azok szebben beszélnek mint az ékes-szóló szónok. Ezek ugyanis meggyőzőek még akkor is, ha az „ellenoldal” minduntalan a véletlenekről és spekulatív fantáziálásról beszél.

A rádió például a kultúra egyik különleges adománya, a közfelfogás szerint idegen eredetű szó, holott magyarul = *á+rad-jó*, vagyis árad-jól → terjed jól. A radar = árad-ár elektromos ár-am. A rádió-adó németül = *Sender* /zender/ = *ü+zendet* = üzendel → üzensz távolra általa. Az orvostudományban forradalmat hozott a német Wilhelm K. *Röntgen* nagy találmánya az átvilágító készülék, a *Röntgen*, aminek a sugárzása *ront-gént* = elpusztítja a gént. A messze hordó /inter-kontinentális/ rakéta /fr./ neve = *missile* /missziló/ azaz = *messzi-lő*. Ámde a legmodernebb találmány a komputer, ami /ang./ = *computer*, vagy /port./ = *campotudor*, csakhogy ezek is magyaros kifejezések. A computer ugyanis magyarosan = *kampo-tér*, illetve *kampó-tudor*. Elvégre a találmány lényege az összekapcsolt → kampózott alkatrészcsekék a *chip*-ek /a csip-etnyi → apró/ alkatrészek bonyolult rendszere, melyen át elektromos jelek

csak a svájciak, kiknek a pénze a *Rappen*, hiszen valaha *Roppant*, vagy ha-rapen → *harapva* vizsgálták meg. Nem más azonban az indiai *Rupia* sem, mert az indus is ha+rupia = *harupja* → *harapja* az arany pénzt. Az aranyat azonban valaha nemcsak harapták, hanem a puha arany-rudból annyi szeletet vágtak le, amennyi szükséges volt. Az arany nyugati neve a *gold* szó is a *vá+gold* → *vágod* műveletből eredt. A holland pénz a *Gulden* is = *vá+guld-en*, vágoldva → *vágva* mérte az értéket. A híres-neves angol aranypénz a *Guinea* /gini/ is a *vá+gini* → *vágni*-való arany-rúd egy szelete volt. Ezt bizonyítja a zsidó *kifizet* ige = *lesalém*, ami a = *leszelem* → a rúdból *levágom* jelentést viseli.

(Az akkád-föníciai korból származik a zsidók jónéhány pénzügyi szava. A *kifizet* = *lesalem* = *leszelem*, a *pénz* = *kesef* FO = *feszek* = *veszek*. A *fizetés* = *taslum* FO = *mulsat* = *mulaszt*. A *hitel* = *asrai* FO = *iarsa* = *írása*. A *takarékosság*, *spórolás* = *xlsaxon*, ami *kis-h+aszon* = *kis-haszont* jelent.)

Maradt azonban néhány másként érdekes elnevezés is. A portugál pénz az *Escudó* = *esküdő* volt, mert a *pajzsof* is jelenti, amire őseink a megválasztott fejedelmet felémelték. A német *kispénz* a *pfenning* a *na+p-fenni-égi* = *égi napfény* jelentés. A Tájföldi *kispénz* viszont = *satang* = *sátány* → *sátán*. (Ez viszont valaha a mennyországból letaszított istent /S-T-N/ jelentette, aki ettől kezdve más olvasattal jelent meg az ősi nyelvben. A *sátán* /S-T-N/ eredetileg trónja-fosztott nap-istennő, nem pedig a mai értelemben vett ördög és ármányt jelentett).

Nem érdemtelen a szauidiak aprópénzének a neve sem = *halalas*, ami ránézésre *halalost*, valójában a *hála-lós*, az *isteni /lő-s/ - hálát* jelenti. (Ne feledjük az iszlám vallás istene = *Allah*, FO = a *hála*.) Úgy hiszem, hogy a felhozott sok-tucat példa aligha teszi kétséssé, hogy a pénzt a föníciai szittyák, a hun-avar népek találták fel, ergo: magyar dolog, hiszen a *pénz* neve, szinte a világ minden részén – östörténetileg teljesen indokoltan – magyaros értelemmel bír.

száguldoznak. Ezek a Bit-ek /B-T= Botű, vagy Bëüt/ a szavak alkatrésze, melyeket a billentyűkre ütve kapunk meg. Ha készen vagyunk egy munkával, azt el kell „menteni” mert, ha nem akkor el-vész → eltűnik. Ennek a műveletnek a neve save /szév/, ami FO= vés, vagy vész, ami valóban a „megmentést” jelenti, de a másik olvasata a=vés a jel készítest fejezi ki, hogy a betűjelét „bevéstük” a winchester-be. (=Vinch-ester= fins- es-tér, azaz „fíny”-ester= esten, ami a fény-lstén területét jelenti.), stb.

Láthatjuk, hogy a mai technika is az ősi szittya fogalmak eltorzított kifejezéseivel dolgozik. A régi fogalmak pedig nyilván még több kapcsolatot rejtegetnek, melyeket a mai emberek – magyarul nem tudván – már észre sem vesznek. Ma a mindent túlharsogó propaganda igen divatos nyelvi „eszköze” a logó ami a reklámkampány célját és lényegét fejezi ki. Ez a logo azonban nem más, mint a hajdan kötelező cégér, mely az adott „szolgáltatás” helyét jelezte és a benne folyó lényegét fejezte ki. A bordélyoknál a cintányér, a bordélyházban, szex-iparban viszont a piros lámpa lógott kinn egy rúdon. A logo tehát a régi lógó utódja, de ezt senki sem „meri” észrevenni, – pláne szóvá tenni –, mert a magyar szavak felfedezése nyelvi sovinizmusnak minősülne.

A pénzvilág ma is felve a magyar szavakkal. Látni fogjuk, hogy szinte minden lényeges kifejezés ma is rontott magyarul jelenik meg. Az alapszó a pénz, melynek ősmagyar voltát részletesen bizonyítottam. Tekintettel arra, hogy e téren a zsidók a leginkább érintett nép, bizonyítható, hogy ők is az ősi szittya-magyarból vették a vonatkozó szak kifejezéseket. (A zsidó pénz=kesef, ami FO= feszek → veszek. /A jiddisben pedig a keseből alakult ki a „Geschäft” (geseft) vagyis az üzlet neve. A kifizet=leszalem ige egyértelműen jelenti az arany-levágását a leszalem mozdulatát. A pénzműveletek szervezett alapja a BANK, melyet az olasz pad= banco szóból vezetnek le. Ez ugyan

nem rossz, bár a magyar bunkó szó sem utolsó jelzés, hisz ez is talitalálat a maga módján. A szittya ősnyelv azonban nem a pad-ból eredezteteti a bankot, hanem a lökzacskóból, ami természetesen már kikészített bőr.

Az ősi bőr és bőrök /B-R-K/ szó latinosan írva= bark, majd később bank, ami a torzított összót jelenti (A= Ő és R= N elírások révén a bőrök → börk, a bönk pedig bank lett. Ezt a magyarázatot támasztja alá a bank másik neve a tőzsdé, ami németül Börze és franciául Bourse /Börz/. Ezzel sem mondanak mást mint, hogy Bőrözze vagy Bőrözz, vagyis pénzt csomagolnak a bőrbe. Ez pedig valóban a bank dolga volt. (A bank=börk → börok, a bőrözés helye. Ezt erősíti a hordó angol neve, a barrel is. A lóháton hordott bőrzsákban /iszák/ tárolták a vizet, vagy a bort. LA barrel=börrel, tehát egy bőr-zsák, ami borral volt megtöltve. A bor szó azonban több népnél a vizet jelentette.)

A bankban azonban pénzt is váltanak, ami angolul change /csendzs/, de magyarul jobban hangzik=cseng, mármint az arany-pénz, amit felváltás előtt a cink-laphoz pendítenek. A pad /ang./= desk= magyarul a deszka, ugyanis ősidőktől kezdve cinkkel volt bevonva. Ez a cink fejezi ki a pénz-után járó kamatot, ami németül Zins /Cinc, magyarul olvasva kincs/, ami ott Cinceg → cincog a cinkelt asztalon, vagyis a bankban. A francia, angol kamat=interest, az olasz és spanyol=interes, ami FO= szeretni= szeretni. A magas kamatot pedig nagyon, de nagyon szerették.

A pénztöke és emberi fej latinul=CAPUT, ami kapott-pénzt jelent.(együttal azonban a bika lecsapott-levágott és kicserzett löke zacskóját is jelentette, melyben az aranyak, a „töke” volt található.) A többi olvasat is magyaros, hiszen a be+csapott és le-csapott jelzőt is kifejezi. Érdekes azonban a váltani német igéje is, mert a= wechseln /vekszelni/- ige is ősmagyar. (A rovásírás M jele= V, ami a latinus írás átvételénél sok új szót

hozott létre. Pld. aki máraszt az vâraszt, a vendéglô=menedék-lô. A német mezô=Wiese /wîze/ = mîze, azaz magyarul a mîzô, a virágos mézelô-mezô, stb. A wechseln → vekszeln ige tehát= megszelni-i és leszelni mozdulatot jelentette. A megszelni szó viszont magában rejti a megfejni fogalmat is.

A tőke-pénz helye a kassza, ami magyarul FO= a-szák= a bôr-zsák fogalmat jelentette hajdan. A kasszálást pedig magyarul a „kaszálást”, a letárolást, vagyis a kifosztást jelenti. A pénzzel rablás legáliságosabb eszköze a KAMAT, ami görögül a szántást, a nehéz munkát jelenti. Aki tehát kamatot követel az a nehéz munka árát lopja el. A kamat latinul= usura= ny+úzúra, az emberek nyúzása. A nyugati népek nyelvében erről, érdekes megfigyelés jelenik meg, amit részben már említettem. (A kamat a latinos nyelvekben= *interes* = *interesz*, ami FO= szeretni. Meglepő azonban a kamat egy másik kifejezése a százalék neve, ami *procent* /proszent/. A száz egységnyi pénz ôsl neve a centum → és cent /szent/ volt, ami ma már csak a kis-pénzt jelöli. A száz pénz= CENT kiejtve= szent az istent jelenti. (Csak ismétlem, hogy száz számjegy FO= a+z-ász, tehát az isten.) Ernek az egy századnyi része a PERCENT= a+procent, tehát csak egy apró-szent. Az pedig ténykérdés, hogy a szittyai vallás bukása után a zsidó-katolikus /keresztény/ egyház elfogadta a tőkekamat bevezetésének a törvényességét. Bár – úgy tûnik –, hogy „leklismeret-furdalásuk lett”, ezért csak az „apró-szenteket” engedte át a Kapitális Csapótálás rendszernek.

Nem bújhattak azonban ki a magyar értelmükből a többi „modern banki” kifejezések sem. A hitel= CREDIT= kéred-itt, vagy kéredet, tehát látszólag csak kérés. Ámde a magyar hitel szó is pontos kifejezés. Azzal a *hittel* adják, hogy vissza fogják kapni. (a T= Tn= Sz egyenlőség szerint: hitel= hiszel is ezt mondja.) A hitel= credit- alapigéje a latin hiszek= credo, tehát ez is a

hitre utal vissza.

A banki meghitelezés= ACCREDITIV= a-kéredet-iv, vagyis a hitelt kérô iv /okmány/ neve. A LOMBARD hitel, az amit ingóságra adnak és kezizálognak neveznek. Hajdan a LOMBARD= a lom-béred, a „lim-lom”-bére. A pénz- átutalás, a valuta-mozgás nélküli pénz- forgalom neve a CLEARING (*kliring*)= kell-iring= kell-irni → fel-kell-irni. (A görög Γ /gamma/, ami Y-hoz hasonló. Így a clearing= kl-iriny= kell-irini → irni.) Az idegen pénz= DEVISA is szittyai magyaros kifejezés. Azt jelenti, hogy oda-vissza. Talán nem véletlen, hogy a deviza egyúttal a katonai járőrök jelszó- jelhang ellenőrzését tartalmazza. Az ellenség felől visszaférő saját járőrt az örök megállítják, és a jelszót kérik. A járőr parancsnok felel, de megkérdi, hogy mi a jelhang, amit a saját örnek kell elmondani. Ezzel kölcsönösen, vagyis oda- vissza igazolják egymást.

Talán ennyi is elegendő annak bizonyítására, hogy kik is lehetnek a fönjici- fenni → fényi emberek. Az eddigi, legalább néhány-száz példa talán elgondolkoztatja a tárgyilagós embereket. A fenti munkámmal, talán azt is sikerült bizonyítanom, hogy nekünk szittyai-avar-hun-magyaroknak a pénzhez valaha több közünk volt, mint az akkori proto- zsidóknak. Azt viszont el kell ismemi, hogy ez a helyzet mára teljesen megfordult. Most nekünk van kevés közünk hozzá. Ámbár, a teljes igazsághoz az is hozzátartozik, hogy a szittyai népek soha sem kívántak a pénzzel magával kereskedni. Nyilván azért nem, mert a szittyákat sohasem az Aranyborjú „bér-pénzének” szopása, hanem a Fehérlô-Napisten sugárzó fénylô szellemisége vezette.

Tisztában vagyok persze azzal, hogy a pénzzel kapcsolatos fejtegetéseimet nem könnyű feldolgozni. A mai médiák profit és reklám szemlélete ugyanis száz szállal köti őket spekulációs tőkéhez. Tulajdonképpen nekik köszönhető az a balek hiedelem

is, hogy a világ jólétének alapja a szabad tőkemozgás és a szabad piac. Sokan hiszik el azt a legendáját is, hogy a fejlődés a szabad tőke és piac igazságos harcának a természetes következménye. Tulajdonképpeni rájuk is hagyhatom azt a naív hitüket, hogy a sokasodó bajok oka az emberek alkalmazkodó képességének a hiánya és azok a véletlenek, melyek a tőke „igazságos” fejlődését akadályozzák. Az igazság azonban másutt van, még akkor is, ha a pénz történetét, majd a tőke kamat történelmi agresszióját sikerült elfeledtetni az emberekkel. Ez az állapot azonban nem tarthat örökké. Az idő beérleli a gyümölcsét. Ebben pedig igyekeztem néhány határozott lépést tenni a kibontakozás és az „történelmi igazság” irányába.

Dolgozatomban tehát összeszedtem a pénz és a tőke titkos történetével kapcsolatos nyelvi és vallási információkat, melyet a magam sajátos módján, a szittyia magyaros szövefjtés, a „Fordított Ékezés”⁸ segítségével önthettem formába. Egy nagy közgazdasági csokorba gyűjtöttem tehát azokat a világ szinte minden nyelvében létező, pénzzel kapcsolatos fogalmakat és szavakat. Főleg olyanokat, melyek minden kétséget kizárólag szittyia-magyar eredetűek. Ezen szavak tudományos és szakmai „helyre értelmezésével” pedig igyekeztem megrajzolni egy olyan összefüggés rendet mely a magyar szavak erejénél fogva feltehetőleg helyesen adta meg a pénz előtörténetét. Úgy vélem azonban, hogy helyes bepillantást enged számunkra a modern pénz világába is. Ez pedig azért fontos, mert a szegény, de tisztességes és emberileg boldog társadalmak igazságtevő „Jó Istenének” /Aóistenének/ helyébe, a pénz-istenit /a Bika-tőkét/ léptették, mely az új világ mammoni Aranykorában, a világ minden aranyát birtokolni akarja. Ezt pedig azért teszi mert

⁸ A FORDÍTOTT ÉKEZÉS elsősorban a fordítói irást jelenti, ahogy őseink sok ezer éve írták. Másodsorban pedig a nyelvet a beszédet -, a nyelvi ékkel való kommunikációt jelenti, melynek sok ezer eleme ma is „fordítva” van jelen az idegen nyelvekben, de a magyar nyelvben is.

annak révén újabb ezer esztendőre is uralni akarja a mai „alul művelt „kultur világot”. A pénzügyi /a finánciális/ szakkifejezések magyar olvasatával viszont arra igyekeztem célozni, hogy a világ legnagyobb értékei nem a pénz, hanem a konstruktív emberi gondolkodás, melynek éltető ereje a szittyia – tehát a tiszta – erkölcs. A mai világ pedig csak akkor lehet emberi és boldog, ha a tisztesség, az erkölcs és a becsület veszi vissza sok ezer éves helyét az emberek tudatában.

A PÉNZ UTÓÉLETE EURÓPÁBAN

Itália és a rómaiak

Itália népeinek szerepét /egyébként igen pontatlanul/ csak Róma megalapításától arni i.e. 747-ben történt, számítja a történelem, holott az „Apennin csizma” már jóval előtte benépesült. Az etruszkok, thymének, szabin /szabirok/, oscusok, picenik, tarjánok száliak és más népek éltek már a félszigeten. Az etruszkokat például *rasenna* népének⁹ nevezték egyes ókori írásokban, de azt nem tudjuk, hogy e két névnek mi köze van egymáshoz. Nem tudjuk azonban azt sem, hogy a sumér és mőri népeknek a vesztes trójai háború utáni menekülése sem a kezdete volt egy új korszaknak, hanem *befejezése egy régebbinek*.

Annak a réginek amit „Aranykorak” nevez az utókor, melynek a szittyia-napvalláshoz kötődő erkölcsisége éppen Trójjában szenvedett, máig sem kihevert, kijavított törést. Az er-

⁹ A *rasenna* nép neve a forrájáról „beszél” = anne-sar=sár-anya, tehát napistenő. (A sár=árva, arni=sár-égl, vagyis a sárga nap. Sár arany, a nap színe => az arany-szín.) A *rasenna* = sar-anya népe a hunok egyik törzse, az etruszk=etrusc, magyarosan=etrurisc => a túrik, tehát a hunok egyik népe. A harmadik olvasat a forrája: Etrusc=Étrusc FÖ=ksurte = liszúrta, karját szúrta, vagyis leiszúrta, tehát hun-magyar nép.

kölcsi váltság persze nem egyszerre zúdult az „*őgörög társadalomra*”. Valójában a Sumér és Akkád- birodalmak bukásával indult meg az *erkölcsi váltság elmélyülése, mely a pénz- kamat uzsora fokozatosan terjedő szerepéhez kötődött*. Sajnos a kutatók még ma sem tulajdonítanak jelentőséget annak a fontos ténynek, hogy a *rendkívül fejlett sumér társadalom nem ismerte a pénzt*. Ez annál szembetűnőbb, mert ez a társadalom az *írások szerződésének társadalma* volt. Ez pedig azt jelenti, hogy minden jelentősebb megállapodást kötelező volt „*cserépre írni*”. (Tehát agyagba szurkálni és kiégetve tárolni.) Az óriási sumér- akkád könyvtárak tulajdonképpen sok-százezer szerződést tartalmaznak. Elkerülte azonban a kutatók figyelmét egy másik jelenség is: a *pecsét-hengerek létezése*. Vajon mi szüksége volt a suméroknak a személyi pecséthengerre? Egyszerű, a szerződések aláírásához használták őket. Tekintettel arra, hogy naponta tucatnyi, sőt a „nagy embereknél” százakra mérő szerződés született, így ezekhez használták a napjainkban is annyira népszerű, de már majd „hétézeréves” találmányt: a bélyegzőt. A pénz hajdan valószínűleg a leghasznosabb állat, a *marha* volt. Ezt részben a vagon= marha ősi közös fogalma, másrészt az őskelet –talán legrégebb- pénzének neve bizonyítja. Ez a *drahma* /D-R-H-M/ melynek nincs „értelmes” jelentése (csak szittyamagyarul, azaz fonák olvasattal. *Drahma FŐ= amhard, akézaz= a marhád. /A pénzéd/*).

Ennek a hatalmas „adminisztrációnak” a lecsökkentésére szolgált az aranypénz, mely feleslegessé és személytelenné tette az „üzleti- tranzakciót”. A *pénz (FO= az-nép)* a sumér-akkád nép számára szolgáló eszköz a Babiloni birodalom korában, tehát a médek uralma idején, kapott egyre jelentősebb szerepet. Ez viszont egyre láthatóbban osztotta meg a csökkenő - fogyó szittyavallású hun-avar társadalmat. Vele fordított arányban kapott hangsúlyt az egyéni vagyon gyűjtése, mely

eddig csak másodrendű szereppel bírt. Valahá ugyanis csak közös vagyon létezett, hiszen a magán tulajdonnak az volt a törvénye, hogy, ha bárki szerzett „magán” zsákmányt, azt meg kellett felezni. Az egyik fele a közösségé lett és csak a másik fele a családé. Ez persze, a nagyszülöktől az unokáig terjedő nagycsaládot jelentette, így a szittyáknál a látványos egyéni meggazdagodás majd-hogy nem lehetetlen volt.

Az „arany-pénz” megjelenése azonban lehetővé tette a „titkos” meggazdagodást, ami az önző jellemre és harciasoló életmódra hajlamos ember-típust alakította ki. Ez pedig nyilvánvalóan az emberek erkölcsi megoszlást hozta magával. Tekintettel arra, hogy a sumér-népek önálló városokban éltek, egyes helyeken, úgymond a kis „királyságokban” könnyebben alakulhattak ki „vagyonhalmozó csoportok”. Amíg azonban a szittyavallás vezetők betartatták az ősi iratlan szabályokat, nem történt végzetes törés a társadalmi rendben. Ahol azonban a papság is beállt a „pénz hívei” körébe, megkezdődött a társadalom vagyoni elkülönülése. Ezzel pedig állandóvá lettek a helyi viszályok, majd fegyveres összecsapások /a háborúk/. Ezek következtében pedig egyre több család, vagy törzs kényszerült menekülésre.

Ezek a csoportok jelentek meg először a Földközi- tenger medencéjében, majd belső Európában is, és indítottak be egy fokozatosan erősödő elvándorlási folyamatot, mely lassan-lassan benépesítette a Földközi-tenger mellékét, majd elérte az atlanti partokat is. Az új kolóniák aztán rendszerint fenntartották a kereskedelmi kapcsolatokat az óhazával. A kereskedelem rohamos fejlődésével megnőtt a pénz szerepe is, bár a törvény és a vallások /még a zsidó vallás is/ tiltották és hallálal büntették a kamat- uzsorát. Az ügyeskedő- kereskedők azonban egyre több kibúvót találtak, sőt a pénz gátlástalan urainak a befolyása egyre nagyobb lett és végül egyre gyakrabban „vették meg” az

uralkodókat és ezzel rendszeressé váltak a fegyveres összecsapások, vagyis a zsákmányszerző háborúk. Ennek a folyamatnak lett a „csúcs-pontja” a trójai háború, ahol végleges és áttörő győzelmet arattak a pénz-tőke urai, valamint az őket támogató „korai- kapitalizmus” lelkiismeretlen támogatói /talpnyaló kiszolgálói/ és kegyetlen martalócai.

A trójai menekülők földközi tengeren távozó csoportjai, a mondá szerint két „királyfi”: Romulus és Rémus vezetésével érkeztek Itáliába, a Tiberis folyó társágába és megalapították Rómát. A nevek „tudatása” szerint az egyik vezér, Rémus -FO= Sumér, vagyis a *hún- tuzáni népeket* jelképezte, míg Romulus -FO= *Sulum-ör*, a *Solyom-orrú* -i vagy *sas-orrú mórak /avarok- szabírokl* vezére volt. Roma -FO= a-mór, név az afrikai- és trójai jövetelű avar- mór népek fővárosa lett és néhány száz év múlva már európai és afrikai hatalommá vált.

Szikamberek és a frankok

A francia őskronikák szerint Trója bukása után *Priamos* (Peremes= a felkelő-nap-) király egyik fia, feltehetőleg *Párizs-királyfi* /Parázs= nap-fiú/ vezetésével bolyongtak a Fekete-tenger régiójában és végül Európa közepe irányába vonultak a menekülő -> trójaiak. A meglehetősen zavaros leírás szerint Ázsia felé indultak, majd tengeren folytatták az utjukat, de egyszerre csak elérték a Duna-völgyét és a Kárpát-Medencét, ahol letelepedtek. A krónikákban azt is megírták, hogy megalapították *Sicambriát*, (a mai Visegrádot), mely akkor a fővárosuk volt, melyről azt is megírták, hogy Atilla újjáépítette és ott rendezte be birodalma fővárosát.

Innen tovább vonulva a Rajnán túli területen megalapították az új *Tróját* /Troyes/ és *Párizst*, /=Parázt/ majd *Reims-* et, melynek neve Rómához hasonlóan a fonákjáról olvasva beszél

helyesen. *Reims* /R-M-S/ -FO= *smeir* -> *simér*, vagyis *Sumér*. Rómában tehát a *mórok*, de frank-honban a *sumérok* alapították meg kultikus városukat. Romulus és Rémus legendája ill folytatódik. Rémus> Sumér eleink nevét azonban a katolikusok kisajátították. Az „első reimsi” püspöküket Szt. Remignek, ill. Remigius-nak, vagy Szt. *Rémus-* nak nevezték el. Az ősi koronázó város nevét tehát a sumérektől származtatják.

Ha Rómát a trójai menekülők IE. 747- ben alapították meg, nem kell nagy szakértőnek lenni, ha azt feltételezzük, hogy a „*frankok*”, akik akkor *sicamberek* voltak ez idő körül érkezettek a Kárpát Medencébe. Joggal vetődik azonban fel a bizonytalan gyanúja, mivel sem a francia, sem a magyar történészek nem kutatják a frankok itteni tartózkodásának körülményeit. Tekintettel arra, hogy még fővárost is alapítottak, /amit magukról *Sicambriának* neveztek el / igen hosszú ideig kellett a medencében élniük. A frankok természetesen a nyugati krónikáiról által „kitalált” néven éltek - léteztek évszázadokon át, ámde mind-máig sem törekednek a történelmi szerepüknek megfelelő helyére tenni. (Mai napig sem tisztázták, hogy kik is voltak a frankok- vizigótok- oszrogótok, vagy éppen gallusok, avagy száliak. Kik - és miért - viselték a *sicamber*, *kelta*, *géta*, *dák*, *quad*, *gepida*, *szarmata*, *jazig*, *száli-frank*, *ripari-frank*, *vandál*, *baszk*, *katalán*, *marcomán*, *herul*, *karantán*, *longobard*, *Stb- stb.* neveket.)

Magam sem kívánom /és most nem is tudom/ ezt a kérdést boncolgatni, mert ez könyvtárnyi irodalom tárgya volna, így kizárólag a *sicamberekkel* foglalkozom, amivel bizonyítani akarom, hogy a „proto-franciák” mintegy 7- 800 évig éltek a Medencében, tehát a Kis-Szkeithia korában (kb. IE. 500-tól) és a Hun Birodalom előtti Szarmata- Jazig korban, tehát IU. 3-400 ig. Azt azonban már biztonsággal mondhatom, hogy a nőelvű hún

nemzetségekkel ellentétben, ők a *himelví mór- avar- gallus- szabírok* voltak, akik különféle néven „működtek” ebben a korban közép és kelet- Európában. Hol dac → dák → és quád néven, hol gepida, galáta és gallus, vagy galaci és galíciai jelzőkkel, hol sárd → szárd és auster /östéri/ stb. neveken szerepeltek a korabeli krónikákban.

Azt azonban tudjuk, hogy magukat sokáig – még a VIII. – században is- *sicambernek* nevezték, hiszen a *sicamber* szónak külön története van a franciáknál. A frankok „legnagyobb királyának” Klodvignak a „megkeresztelésekor” ugyanis a nap- vallással ellenséges katolikus krónikákban leírt főpapi ceremónián az őt felkenő *Remigius* a reimsi püspök *sicambernek* nevezte őt. („*Mitis depone colle sicamber, adora quod...*” mondta latinul. Magyarosan: Hajtsd meg fejedet *szikamber* és imádd... stb.) Ez egyértelműen jelenti, hogy a *szikamber*- jelző, felette jellemző és tiszteletteljes szó volt a korabeli frankoknál.

Ez viszont összhangban van a Duna-medencei frank főváros *Sicambria* nevével, ami elsősorban AVART, de másodsorban AVÁRT jelentette. A *Szikambria* kétségkívül a Kárpát-Medence legerősebb várának *Visegrad* fellegrádjának volt a – „száli frankos- avaros” neve. (Ez az azonosság azért is létezik, mert a SIC= *szik* szó a szikkadt → *szikár* „magyaros népeket”, az avarokat jelenti. A szikkadtság, szárazság /fr/= *siccité*= *szikkité*, kiszikkasztotta, a száraz= *siccatif*= *szik katt* → *szik katt*).

Az avar nép – mint tudjuk – a műszaki tudás népe volt, így az építés, a-vár tudósa, a várépítés mesterei. A *Vise-grad* neve viszont eredetileg *Ős-várat* jelentett. (Az *ős/- űsi* szónk ugyanis latin betűkkel = VISI → VISE, ami szlávul magasat és istent jelent. Ennek gót változata is az őst- és őszt fejezi ki. A germán WEISS= űsz → ősz-hajút → a fehéret, -pontosabban fej-ért → fej-érettet mond, Ez pedig logikusan a tudást is jelenti. A német tud- tudok= WEISS, ami hajdan a fejért- a fej-érettet, a tudót

jelentette. Ez viszont csak magyarul jelent teljes-körü összefüggést. A fehér hajú ugyanis fej-érett, vagyis okos, aki mindent tud. A fejr jelző tehát nem fehéret, hanem felsőt → „főt” – nagy tudásút, vagy városként fő-helyet, fővárost jelent.)

Az első frank királyi dinasztia a Meroving (Mero-vign= Merő-finy) volt, kiket hosszúhajú királyoknak neveztek. A hosszú haj viszont az avarok és longobardok jellegzetessége volt, ahol a férfiaknak „kötelező volt” a hosszú haj és a varkocs viselete. A frank „Kopasz Károly” király jelzője nem tar – vagyis kopasz, hanem levágott, rövid-hajút jelentett. Ő volt ugyanis az, aki Német-Lajossal szemben önálló frank birodalmat hozott létre. Ő már elvált az ősi szövetségtől és már nem tartotta be az avar szokásokat, tehát a Kopasz-jelző ezt a szakítást fejezte ki.

EPILOGUS

Szívesebben írtam volna ide a „Heppendet”, sajnos a világ zűrzavaros pénzügyi helyzete ezt nem teszi lehetővé. Sőt, egyre inkább úgy tűnik, hogy soha nem látott finánc-válság van kibontakozóban. Ez tulajdonképpen már várható volt, hiszen a kapitalizmus már telepleződött, a világ egyre túlélte magát és megérett a temetésre.

A fenti dolgozatban azt igyekeztem kifejtetni, miként alakult ki a kapitalizmus, mely a természetellenes tőke-kamat uralmának emberiségellenes rendszerét hozta létre. Azt a kegyetlen és sötét középkort, amely a fényes és művelt ókor után, jogfosztott szolgává /rabszolgává/ tette az emberek nagy részét. Egyúttal háborúk százaival uszította egymásnak az emberiséget.

A tőke-kamat uralmának első szakasza a feudálizmus volt. A feudál= földdel+ izmos rezsim, az egész országot birtokló pápai királyságok önkényuralmát vezette be. Ebben pedig az udvari bankár- tőkés a király „főtanácsadója” volt, de valójában a pénzével ő határozta meg az uralkodók belföldi, azaz adó-politikáját, valamint a külpolitikát, vagyis rablóhadjárati stratégiáját.

Ezek a nyugati királyságok rabolták ki több évszázadon át Ázsia, Afrika és Amerika népeit. Részben halomra ölték őket, másrészt rabszolgát csináltak belőlük. A gyarmatok javait pedig a királyi dinasztia és az uralkodó osztályok gazdagodására használták fel. Ma már hajlandók vagyunk mindezt elfelejteni, holott nem a „demokrácia”, hanem a gyarmatok kirablása tette őket gazdaggá. A nyugati országok tehát nem a magyarokat és németeket meghaladó szorgalmukból éltek nagyobb jómódban, mint a közép- és kelet-európai népek. A népek és világrészek kirablásában viszont a nagybankárok „nemzeti kapitaliz-

musa” járt élen. Ez volt a mérsékelt kamatok kapitalizmusának hőskora, amikor a tőke még jelentős segítséget adott a termelésnek. Mind a földművelésben, mint az ipari szférákban.

A nemzetközivé vált tőke azonban nem elgedett meg a piacok uralásával. Meg akarta szerezni a politikai hatalmat is. Ezt paradox módon mind nekik, mind a kommunizmusnak sikerült. A világ vezető kapitalista államiban a tőke már olyan nemzetközi hatalommá vált, mely tetszés szerint irányította a háborúk kimenetelét. (NB. A nyugati nagyhatalmak az első világháborúban katonailag vereségre álltak. A nemzetközi tőke mégis győztesé tette őket. A német és osztrák-magyar gazdaság ereje oly félelmet keltett, hogy mindenáron meg kellett őket buktatni.)

A fővárosaikban kirobbant kommunista forradalom következtében a tengelyhatalmak elbuktak. A nemzetközi tőke nyomására pedig – eddig soha nem látott – büntetéseket szabtak ki a vesztesekre. Először is úgy darabolták szét őket, hogy lehetlenné váljon a központi ipari konkurrenciája. Az országokat úgy darabolták szét, hogy a legértékesebb nyersanyag bázisok az ellenségeik kezébe jutottak. /Emellett megtiltották, autók, repülők, tankok és hadihajók stb. gyártását is. /Tekintettel arra, hogy Magyarország a már nagyon erős K.U.K. Monarchia központi eleme volt, hazánkat teljesen szétverték, annak ellenére, hogy hazánknak semmi közvetlen köze sem volt ehhez a háborúhoz. A nemzetközi tőke könyörtelen volt, így Ausztria, Magyarország és Németország iparát teljesen megcsonkították, vagy gúzsba kötötték.

Az első világháborúban tehát nem a katonai tudás és felkészültség győzött, hanem a pénz. Ekkor következett be a kapitalizmus harmadik szakasza, a tőkekamat globális uralma. Ettől

kezdvé nyugaton már nem a népképviselői kormányok, hanem a globalista tőke világ-vezérkara határozta meg a „demokratikus világpolitikát”. Megteremtették az egységes „szabadpiacot”, ami azt jelenti, hogy a globalista tőke érdekeit kell mindenütt kiszolgálni. Tekintet nélkül az emberek és országok érdekeire. A világpolitikát pld, úgy formálták, hogy a nem rég /20 éve/ még egy barrel= 10 dolláros olajár napjainkban 100 dollár lett. Ezzel pedig a világ népei hatalmas összegeket fizetnek a világot uraló bank- és olaj hatalomnak, mely száz- és ezer-milliókat taszít szegénységbe és nyomorba. Ők maguk pedig elképesztő pénzeket tesznek zsebre. (Ki tudná megmondani, hogy mit kezdenek vele?) Netán eszükbe jut az, hogy az évszázadokon át kizsákmányolt és tönkretett afrikai és ázsiai térségeken élő százmillióknak visszaadnak valamit az ötszáz év óta elrabolt vagyonból. Például azért, hogy újabb tízmilliók ne kényeszerüljenek elhagyni hazájukat az éhenhalás félelme miatt. Vagyis azért, hogy munkáljuk lehessen hazájukban és ne kívánkozzanak el hazulról?

Be kell tehát látnunk, hogy a banki kamatokat is „halandóvá” kell tenni. Magyarul olyan adókat kel kivetni, hogy a bank és a pénz ne maradhasson „Isten” ezen a világon. Legyenek ők is olyan halandó eszközök, melyek élete a népet és az egész világ normális létét szolgálja. Szeretném hozzátenni, hogy nagyon alázatosan, talán úgy mint hajdan azt a rabszolgák tették az uraikkal. Itt az ideje, hogy a pénzkamat és a bankrendszer az emberiség rabszolgájává váljon. De, minél hamarább. Hiszen sokezer-éves mulasztást kell bepótolniuk.

Práczi István

Monorierdő, 2008. március 3.